

Arrest

nr. 212 212 van 12 november 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 6 april 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 maart 2018 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VERSTRAETEN *loco* advocaat B. SOENEN en van advocaat J. TASSENOY, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 oktober 2017 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in België in.

1.2. Het EURODAC-onderzoek wijst uit dat de verzoekende partij op 20 september 2017 asiel heeft aangevraagd in Spanje.

1.3. Op 21 december 2017 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Spaanse autoriteiten.

1.4. Op 29 december 2017 stemmen de Spaanse autoriteiten in met de terugname van de verzoekende partij, in toepassing van artikel 18 (1) b van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.5. Op 9 maart 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

(...)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18.1 (b) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die van Syrische nationaliteit verklaart te zijn, bood zich op 23.10.2017 bij onze diensten aan en vroeg op 27.10.2017 asiel in België. Betrokkene legde zijn origineel paspoort voor met nummer 007803263 (afgegeven door Latakia Center op 14.02.2013 en geldig tot 13.02.2015), alsook zijn originele huwelijksakte met nummer 264/1777 (afgegeven door Latakia Rechtbank op 01.06.2014) en zijn originele identiteitskaart met nummer 16793378 (afgegeven door Latakia op 26.07.2012). Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat betrokkene op 20.09.2017 asiel vroeg in Spanje en dit wordt ook bevestigd door verscheidene door betrokkene voorgelegde documenten die door de Spaanse autoriteiten aan hem werden afgeleverd.

Op 20.12.2017 werd betrokkene gehoord in het kader van zijn asielprocedure in België. Hierin verklaarde hij in juni 2014 vertrokken te zijn vanuit Syrië en stelde hij eerst per vliegtuig naar Algerije te zijn gereisd waar hij toto ca. 16.06.2014 verbleef. Vervolgens reisde betrokkene verder door naar Marokko waar hij ongeveer 3 jaar verbleef alvorens verder door te reizen naar Spanje. Betrokkene verklaarde in september 2017 in Spanje gearriveerd te zijn en het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 20.09.2017 asiel vroeg in Spanje. Betrokkene bevestigde het feit dat hij reeds eerder asiel vroeg in Spanje en hij verklaarde hieromtrent niet te weten of er door de Spaanse autoriteiten reeds een beslissing werd genomen betreffende zijn in Spanje ingediende asielaanvraag. Hij verklaarde tot eind oktober 2017 in Spanje te hebben verbleven alvorens verder door te reizen naar België met een transit via Frankrijk. Betrokkene verklaarde op 19.10.2017 in België gearriveerd te zijn.

Tijdens zijn gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij besloot in België asiel te vragen omdat hij familie heeft in België en omdat gezinshereniging sneller gaat in België dan ergens anders. Betreffende een overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 benadrukte nogmaals familie te hebben in België. Verder stelde hij dat hij in Spanje zwaar werd aangepakt door de veiligheidsmensen in het centrum en hij benadrukte dat hij slecht behandeld werd.

Betrokkene verklaarde dus verscheidene in België verblijvende familieleden te hebben. Onderzoek toont aan dat de drie in België verblijvende broers van betrokkene heden over verblijfsrecht beschikken in België in afwachting van een beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) omtrent hun asielprocedure in België. Verder verklaarde betrokkene ook dat zijn grootouders in België verblijven alsook zijn oom en onderzoek toont aan dat zij als erkend vluchteling over verblijfsrecht beschikken in België.

Op 21.12.2017 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Spaanse instanties waarna zij op 29.12.2017 instemden met de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 18.1 (b) van Verordening 604/2013.

We wijzen er verder vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Zo merken we op dat betrokkene tijdens zijn gehoor onder meer verklaarde dat hij besloot in België asiel te vragen omdat gezinshereniging in België sneller gaat dan ergens anders. Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het indienen van een asielaanvraag met het oog op het opstarten van een procedure tot gezinshereniging als misbruik van de asielprocedure beschouwd kan worden. Daarnaast benadrukken we ook dat bovenstaande verklaring geen afbreuk doet aan de verantwoordelijkheid van de Spaanse autoriteiten voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die voortkomt uit het feit dat betrokkene reeds eerder asiel vroeg in Spanje. Bovenstaande verklaring valt dan ook te kaderen onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor of tegen een bepaalde lidstaat en we merken hieromtrent ook nogmaals op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. Dit betekent dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven dan ook geen grond kunnen zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld.

Betrokkene verklaarde verder ook dat hij besloot in België asiel te vragen omdat hij familie heeft in België en hij stelde verder ook omwille van die reden bezwaar te hebben tegen een overdracht naar Spanje in het kader van Verordening 604/2013. Hieromtrent merken we vooreerst op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende broers, grootouders en oom van de betrokkene kunnen ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinsleden",

zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn. Daarnaast wensen we ook te benadrukken dat betrokkene tevens ook verklaarde een in Spanje verblijvende broer te hebben.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Spanje verantwoordelijk werd voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en dat Spanje België niet vroeg de asielaanvraag van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat betrokkene tijdens zijn gehoor in België verklaarde dat hij een bult heeft aan zijn rug waarvoor hij een rugoperatie dient te ondergaan maar er werden desbetreffend tot op heden geen medische attesten of andere documenten aangebracht door betrokkene. Verder merken we op dat betrokkene tevens ook geen melding maakte van enige gezondheidsproblemen bij zijn in België verblijvende broers en wensen we ook te benadrukken dat de in België verblijvende broers heden in afwachting zijn van een beslissing van het CGVS betreffende hun asielprocedure in België waardoor ze nog niet over verblijfsrecht beschikken in België op lange termijn. Verder merken we nogmaals op dat betrokkene tevens ook verklaarde een in Spanje verblijvende broer te hebben en merken we op dat een overdracht van betrokkene naar Spanje in het kader van Verordening 604/2013 niet automatisch impliceert dat betrokkene geen enkele vorm van steun van zijn broers meer kan ontvangen. We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen zijn en zijn in België verblijvende broers zou bestaan. Verder zijn we ook niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de broers van betrokkene ter zake en merken we op dat artikel 11 (2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen. Betreffende het verblijf in België van de grootouders en de oom van betrokkene benadrukken we hierbij dat de tussen betrokkene en deze familieleden bestaande familierelatie niet onder de bepalingen valt van bovenstaande artikels, cfr. "kind, broer, zus of ouder". Verder benadrukken we ook dat Spanje de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Spanje onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de asielaanvraag van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en expertise zullen onderzoeken en de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar de asielaanvraag van betrokkene.

Betrokkene bevestigde tijdens zijn gehoor dat hij reeds eerder asiel vroeg in Spanje en hij verklaarde in dit verband niet te weten of er door de Spaanse autoriteiten reeds een beslissing genomen werd betreffende zijn asielprocedure. Hieromtrent benadrukken we dat de Spaanse autoriteiten expliciet en met toestemming van artikel 18.1 (b) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene. Dit artikel stelt: "de verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Uit bovenstaande kunnen we dan ook afleiden dat er nog geen definitieve beslissing werd

genomen door de Spaanse instanties omtrent de asielaanvraag van betrokkene. We verwijzen hierbij ook naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013: "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af. Dit betekent dat de Spaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen aanvatten of hervatten indien de betrokkene dat wenst. De Spaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal daarbij ook gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming.

Verder wensen we ook te verwijzen naar het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Magdalena Queipo de Llano, Jennifer Zuppiroli, "Asylum Information Database - National Country Report - Spain", last updated 25.05.2017, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin duidelijk wordt gesteld dat personen in wiens geval Spanje zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van de asielaanvraag worden toegelaten tot de procedure en toegang hebben tot rechtsbijstand en gezondheidszorg. De betrokkene zal in zijn hoedanigheid van asielzoeker een machtiging tot verblijf van minstens zes maanden verkrijgen (pagina 15). Alle asielzoekers hebben in alle fasen van de procedure recht op kosteloze juridische bijstand (pagina 22). Asielzoekers hebben toegang tot gezondheidszorg (pagina 47) en kunnen na zes maanden procedureverloop werken (pagina 46). Verder wordt in bovenvermeld rapport bevestigd dat alle verzoekers voor internationale bescherming aanspraak kunnen maken op bijstand en op opvang (pagina 39). Zo benadrukken we dat er in het desbetreffende AIDA-rapport tevens ook melding wordt gemaakt van een stijging van de capaciteit van de opvangvoorzieningen sinds september 2015 ten gevolge van een Koninklijk Besluit dat de toegang voor alle asielzoekers moet garanderen, met tevens ook een significante stijging van de opvangcapaciteit ten gevolge (p. 40-42). Daarnaast wordt er verder geen melding gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen of slechte omstandigheden in de onthaal - en opvangvoorzieningen (p. 45). Verder wordt ook melding gemaakt van het feit dat er bijkomende ngo's gecontracteerd werden door de Spaanse instanties met het oog op het creëren van bijkomende opvangplaatsen (p. 12).

We wensen in dit verband wel te verwijzen naar de verklaringen van betrokkene tijdens zijn gehoor waarin hij stelde dat hij in Spanje slecht behandeld werd en zwaar werd aangepakt door de veiligheidsmensen in het opvangcentrum. Hij stelde hierbij dat hij beledigd werd en koud water over zich kreeg enkel omdat hij vroeg dat hij zijn telefoon ergens kon opladen. Verder stelde hij ook dat de Afrikanen wel goed behandeld werd in Spanje. We wensen in dit verband te benadrukken dat betrokkene zijn verklaringen niet verder duidde of staafde aan de hand van specifieke of concrete elementen en dat hij tevens ook geen begin van bewijs kon aanbrengen hieromtrent. Daarnaast merken we op dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Spaanse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties desbetreffend. Verder benadrukken we dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013) en dit kan niet besloten worden op basis van de door betrokkene in zijn interview afgelegde verklaringen.

Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Spanje, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van verzoeken tot internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers niet aantoonde dat personen, die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat bepaalde opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de behandeling van immigranten in Spanje in de meest ruime zin en betreffende de opvang en behandeling van verzoekers tot internationale bescherming is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We zijn van oordeel dat uit een algemene analyse van het voormelde actuele AIDA-rapport niet kan worden besloten dat de

procedures inzake internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor verzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers tot internationale bescherming die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hierbij merken we ook op dat betrokkene tijdens zijn gehoor geen gewag maakte van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Spanje die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo tonen de verklaringen van betrokkene tevens ook aan dat hij in Spanje de mogelijkheid heeft gehad om in verscheidene opvangcentra te verblijven.

We merken verder nogmaals op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde een rugoperatie te moeten ondergaan omwille van een bult. We wensen in dit verband te benadrukken dat betrokkene desbetreffend, of omtrent andere aspecten van zijn gezondheidssituatie, tot op heden geen medische attesten of andere documenten aanbracht die zijn medische situatie verder duiden of staven. Er zijn dan ook tot op heden in het administratief dossier van betrokkene geen concrete elementen aanwezig die aantonen dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van betrokkene een overdracht aan Spanje zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen zijn dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Spanje niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig. Zo zal betrokkene ook in Spanje de mogelijkheid hebben om, indien noodzakelijk, een medische behandeling voor zijn rug te verkrijgen en merken we op dat we van oordeel zijn dat de kwaliteit van de gezondheidszorg in Spanje van vergelijkbaar niveau moet worden geacht als deze in België. Verder verwijzen we desbetreffend nogmaals naar het hierboven reeds beschreven AIDA-rapport over Spanje dat stelt dat de Spaanse wet voorziet in volledige toegang tot het publiek stelsel van gezondheidszorg voor alle asielzoekers waardoor ze toegang krijgen tot gezondheidszorg en gespecialiseerde behandelingen (p.47-48). Verder zullen de Spaanse autoriteiten drie werkdagen op voorhand op de hoogte worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1 (b) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Spaanse autoriteiten.”

1.6. Op 23 april 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de termijn voor overdracht wordt verlengd tot 18 maanden.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij maakt aan de Raad een stavingstuk over dat een schrijven betreft van 23 april 2018 gericht aan de Spaanse autoriteiten waaruit blijkt dat de overdrachtstermijn conform artikel 29.2

van de Dublin III-Verordening verlengd wordt tot achttien maanden omdat de verzoekende partij “*absconded*” (eigen vertaling: ondergedoken) is. Uit een schrijven van 13 augustus 2018 van de Dienst Vreemdelingenzaken gericht aan de Raad blijkt dat de verzoekende partij niet meer aan te treffen was en bijgevolg op 23 april 2018 de overdrachtstermijn werd verlengd naar achttien maanden.

3.2. *In casu* dient derhalve rekening gehouden te worden met de bepalingen van artikel 29 van de Dublin III-Verordening, dat luidt als volgt:

“De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.”

Artikel 29, 2 van de Dublin III-Verordening bepaalt verder:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

De Raad stelt vast dat de overdrachtstermijn van zes maanden liep tot 29 juni 2018.

3.3. De beoordeling of iemand ondergedoken is, zoals bedoeld in artikel 29, 2 van de Dublin III-Verordening werd nog niet door het Hof van Justitie (hierna verkort het Hof) geïnterpreteerd, doch wel werd in verscheidene arresten een interpretatie gegeven van het “*risico op onderduiken*”. Ook al kunnen het risico op onderduiken en het ondergedoken zijn, niet gelijk worden gesteld, is het nuttig na te gaan welke interpretatie het Hof aan het risico op onderduiken heeft gegeven.

Artikel 3 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn) luidt als volgt:

“(…) 7) risico op onderduiken: het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht:”

Deze bepaling werd omgezet in artikel 1, 11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet):

“‘risico op onderduiken’: het feit dat een onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of zijn gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen;”

In het arrest Sagor van het Hof (HvJ 6 december 2012, Sagor, C-430/11, § 41) werd reeds gesteld dat elke beoordeling aangaande het gevaar dat een betrokkene onderduikt om zich aan de terugkeerprocedure te onttrekken, moet gebaseerd zijn op een individueel onderzoek van de situatie van de betrokkene. Dit standpunt werd onderschreven in de arresten Mahdi en Z. Zh. en O. van het Hof (respectievelijk HvJ 5 juni 2014, Mahdi, C-146/14 PPU, § 70 en HvJ 11 juni 2015, C-554/13, Z. Zh. En O. /Staatssecretaris voor veiligheid en justitie, § 56).

De Raad onderzoekt bijgevolg de individuele situatie van de verzoekende partij.

3.4. Ter terechtzitting stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij niet kon worden aangetroffen op haar adres waardoor de termijn werd verlengd. Uit de door de verwerende partij aan de Raad overgemaakte stukken blijkt dat deze verlenging van termijn geschiedde op 23 april 2018. Ter terechtzitting betwist de verzoekende partij niet dat zij op 23 april 2018 niet kon worden aangetroffen op

het door haar opgegeven adres. De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij initieel als verblijfplaats C. in Anderlecht opgaf, dat zij op 19 december 2017 verklaart haar gekozen woonplaats over te brengen naar Fedasil te Montenakenweg 145 in Sint-Truiden en dat zij op 20 december 2017 in de ‘verklaring betreffende de woonstkeuze’ verklaart te verblijven op voormeld adres van Fedasil. Hierbij merkt de Raad op dat in voormeld document ‘verklaring betreffende de woonstkeuze’ – dat door de verzoekende partij ondertekend werd – wordt gesteld *“Elke wijziging van de gekozen woonplaats moet bij een ter post aangetekende zending medegegedeeld worden aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, alsook aan de Minister.”* Met het wijzen op het op 11 juni 2018 aangetekend schrijven waarbij zij haar huidige adres ter kennis heeft gebracht aan de verwerende partij – waarvan zij overigens geen enkel stavingstuk voorlegt – en het betoog dat haar verblijfplaats aldus gekend was bij de diensten van de verwerende partij, toont de verzoekende partij niet aan dat ten onrechte wordt gesteld dat zij niet kon worden aangetroffen waardoor de overdrachtstermijn op 23 april 2018 werd verlengd. Ook met haar betoog dat zij sinds april bij haar grootmoeder verbleef toont de verzoekende partij niet aan dat ten onrechte werd geoordeeld dat zij niet kon worden aangetroffen waardoor op 23 april 2018 de overdrachtstermijn werd verlengd naar achttien maanden. Het laatste door haar opgegeven adres aan de verwerende partij betreft, blijkens de stukken van het administratief dossier, Fedasil te Montenakenweg 145 in Sint-Truiden. De verzoekende partij toont het tegendeel niet aan. De verzoekende partij toont ook niet aan dat zij daar wel verbleef op 23 april 2018, noch dat voormeld adres het adres van haar grootmoeder is.

De Raad herhaalt dat de verzoekende partij ter terechtzitting niet betwist dat zij niet kon worden aangetroffen op het door haar opgegeven adres. Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk dat daaruit besloten wordt dat verzoekende partij ondergedoken is en dat derhalve de overdrachtstermijn verlengd wordt naar achttien maanden. Bijgevolg is de verlenging van de overdrachtstermijn terecht en gaat de Raad over tot het ten gronde onderzoek van het beroep.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van artikel 3 van de Dublin III-Verordening, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij zet haar enig middel uiteen als volgt:

“4.1.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt dat de Belgische autoriteiten niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoeker.

In de bestreden beslissing wordt vervolgens gewezen op de omstandigheden van opvang en van behandeling van asielzoekers in Spanje.

In de bestreden beslissing wordt weliswaar verwezen naar enkele objectieve bronnen, doch uit de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat het onderzoek niet voldoende uitgebreid, noch correct werd gevoerd.

- 4.1.1.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke

overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet alle gekende feitelijkheden mede in overweging genomen.

De beslissing stelt als volgt:

"We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voorkomen uit de Conventie Van Genève en het EVRM nakomen.

(...)

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de ander lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaten onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorziening voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-handvest."

Verder leest de beslissing dat:

"Verder merken we op dat Spanje, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voorkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt."

Echter is het niet omdat een staat een Conventie ondertekend heeft, dat zij deze ook automatisch nakomt, anders zou een rechterlijke toetsing volledig overbodig zijn.

Verzoeker kan dan ook niet akkoord gaan met deze beslissing.

Immers dient Dienst Vreemdelingenzaken in elk geval op de hoogte te zijn van de fundamentele tekortkomingen in het asielbeleid van Spanje, waardoor de verzoeker wel degelijk een risico loopt op een vernederende en onmenselijke behandeling bij overdracht naar Spanje.

De aangehaalde bronnen in de beslissing zijn niet zo eenduidig als de beslissing laat uitschijnen, wel integendeel.

De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst in zijn bestreden beslissing naar het European Council on Refugees and Exiles (hierna: ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database- National Country Report- Spain, last updated 25/05/2017 (hierna: AIDA- rapport) om te stellen dat er geen problemen voorhanden zijn in het Spaanse asielbeleid en verder ook de opvangmogelijkheden.

De Dienst Vreemdelingenzaken baseert zich in zijn bestreden beslissing enkel en alleen op dit AIDA rapport, doch doet geen enkele poging tot verder genuanceerd onderzoek!

Ook uit andere objectieve bronnen, waaronder UNHCR, blijkt dat de opvang en behandeling van asielzoekers en kandidaat asielzoekers in Spanje tot op heden ondermaats is, gezien de recente hoge stroom aan vluchtelingen die de tocht wagen via Marokko en Algerije, en waardoor Spanje te kampen heeft met een grote toestroom, waar zij actueel het hoofd niet aan kan bieden.

Hierdoor kan een schending van artikel 3 E.V.R.M. en artikel 4 van het EU-Handvest niet uitgesloten kan worden.

Het artikel 3 E.V.R.M. bepaalt:

'Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen.'

Het artikel 4 van het EU-Handvest herhaalt dit verbod:

'Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen en straffingen.'

- 4.1.2.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

- 4.1.3.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

- 4.1.4.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

4.2.

Uit de navolgende bespreking zal blijken dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

- 4.2.1.

Vooreerst verklaarde de verzoeker dat de reden om naar België te komen was, de aanwezigheid van familieleden in België.

- 4.2.1.1.

Onderzoek heeft aangetoond dat verzoeker drie broers heeft die momenteel legaal in België verblijven, in afwachting van hun asielprocedure bij het CGVS.

Allen zijn zij via Spanje naar België gekomen.

- Het dossier van zijn broer, S.A. (...), werd op 16/01/2018 overgemaakt aan het CGVS. (zie bijlage, stuk4)

- Het dossier van zijn broer, K.A. (...), werd al op 03/04/2017 overgemaakt aan het CGVS. (zie bijlage, stuk 5)

- Ook het dossier van zijn broer, H.A. (...), werd op 27/12/2017 overgemaakt aan het CGVS. (zie bijlage, stuk 6)

Allen hebben zij dezelfde moeder, doch de drie broers hebben een andere vader.

- 4.2.1.2.

Ook verzoekers grootouders (langs moederskant) verblijven legaal in België.
(zie bijlage, stuk 7a-b)

De oom (langs moederskant) van verzoeker heeft ook een permanente verblijfsvergunning in België.
(zie bijlage, stuk 8)

De grootouders en de oom van verzoeker wonen samen.

- 4.2.1.3

De twee broers van de verzoeker, K. (...) en H. (...), hadden beiden ook vingerafdrukken in Spanje, maar hun dossiers werden wel overgemaakt aan het CGVS.

De broer S. (...), had geen vingerafdrukken in Spanje.

- 4.2.2.

Hoewel allen dus via Spanje naar België zijn gekomen, hebben zij allen een andere beslissing gekregen, wat de willekeur van de Dublin- procedure bevestigt.

Het kan niet dat één broer wel teruggestuurd wordt naar Spanje, en de andere broers wel in België mogen blijven.

Dit doet compleet afbreuk aan de geest van Verordening (EU) 604/2013!

- 4.2.3.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in zijn bestreden beslissing dat de in België verblijvende broers, grootouders en oom van de betrokkene kunnen ten overstaan van betrokkene niet worden beschouwd als "gezinsleden", zoals omschreven in artikel 2, g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Echter gaat tegenpartij voorbij aan artikel 2, h) van Verordening 604/2013 waarin te lezen valt:
"h) „familielid”: de volwassen tante of oom of grootouder van de verzoeker die op het grondgebied van een lidstaat aanwezig is, ongeacht of de verzoeker volgens het nationale recht een wettig, buitenechtelijk of geadopteerd kind is;"

Hierbij wenst verzoeker de tegenpartij te wijzen op overweging (17) van de Dublin III Vo dat namelijk bepaalt dat een lidstaat om humanitaire redenen of uit mededogen moet kunnen afwijken van de verantwoordelijkheidscriteria om gezinsleden, familieleden of andere familierelaties bijeen te kunnen brengen en een verzoek om internationale bescherming dat bij deze lidstaat of bij een andere lidstaat is ingediend kunnen behandelen, ook al is hij volgens de bindende criteria van deze verordening niet verantwoordelijk voor de behandeling.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan dus niet zomaar stellen dat er geen rekening gehouden dient te worden met de broers, oom en grootouders van verzoeker, gezien het hier wel degelijk gaat om "familieleden" van verzoeker en uit de geest van Verordening 604/2013 blijkt dat een lidstaat moet kunnen afwijken van de verantwoordelijkheidscriteria om familieleden bijeen te kunnen brengen.

- 4.2.4

Conform het artikel 34 van Verordening 604/2013 moet elke lidstaat aan alle lidstaten die daarom vragen toereikende, ter zake dienende en niet buitensporige persoonsgegevens betreffende de verzoeker verstrekken en dit teneinde vast te stellen welke lidstaat verantwoordelijk is om het verzoek om internationale bescherming te behandelen en alle uit deze verordening voortvloeiende verplichtingen na te komen.

Deze informatie mag alleen betrekking hebben op:

"a) de gegevens ter identificatie van de verzoeker en, in voorkomend geval, van zijn gezinsleden, familieleden of andere familierelaties (naam, voornaam — eventueel vroegere naam —, bijnaam of pseudoniem, nationaliteit — huidige en vorige —, geboortedatum en -plaats);"

Nergens uit de bestreden beslissing valt af te leiden dat België bij zijn terugnameverzoek alle ter zake doende informatie aan de Spaanse bevoegde instanties heeft medegedeeld.

Integendeel, uit de bestreden beslissing staat te lezen dat "in het geval van de betrokkene Spanje verantwoordelijk werd voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene en dat Spanje België niet vroeg de asielaanvraag van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17 (2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid."

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dus dat Spanje niet aan België heeft gevraagd om toepassing te maken van artikel 17 (2) o.b.v. hereniging met een in België verblijvend familielid en er hierdoor dus geen sprake kan zijn dat de aanwezigheid van familieleden mee in rekening dient genomen te worden.

Verzoeker stelt zich dus terecht de vraag of Spanje wel op de hoogte was van de aanwezige familieleden in België!

Des te meer gezien nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat België deze gegevens met zijn terugnameverzoek heeft gevoegd.

4.3.

Het huidig asielbeleid in Spanje faalt.

- 4.3.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt dat Spanje de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoeker.

De verzoeker kan zich hier niet mee akkoord verklaren, aangezien de verzoeker bij terugkeer naar Spanje dreigt bloot gesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen en omwille van de aanwezige familieleden in België.

Het is immers zo, in tegenstelling tot hetgeen de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing poogt voor te houden, dat de situatie op vlak van opvang en behandeling van asielzoekers in Spanje verre van optimaal is.

Het artikel 3 van de Verordening (EU) 604/2013 bepaalt hieromtrent het volgende:

"Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie; blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen. Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat."

- 4.3.2.

Uit objectieve bronnen blijkt dat de opvang en behandeling van asielzoekers in Spanje tot op heden ondermaats is, waardoor een schending van artikel 3 E.V.R.M. en artikel 4 van het EU-Handvest niet uitgesloten kan worden.

Artikel 3 E.V.R.M. bepaalt:

'Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.'

Artikel 4 van het EU-Handvest herhaalt dit verbod:

'Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen en bestraffingen.'

De Dienst Vreemdelingenzaken baseert zich enkel op het gedateerde AIDA- rapport dd. 25.05.2017 terwijl de huidige toestand in Spanje ondertussen veranderd is.

De Dienst Vreemdelingenzaken baseert zich dus op informatie die niet meer actueel is!

De verzoeker kan het evident niet eens zijn met de bestreden beslissing.

- 4.3.3.

Hieromtrent dient vooreerst opgemerkt te worden dat het AIDA- rapport waar verzoeker naar verwijst, stelt dat de persoon die om internationale bescherming zoekt in Spanje, toegang heeft tót rechtsbijstand en gezondheidszorg en vermeldt het rapport dat er geen structurele tekortkomingen zijn of slechte omstandigheden in het onthaal- en opvangvoorzieningen zijn.

Echter verwijst Dienst Vreemdelingenzaken enkel naar dit AIDA- rapport, waardoor tegenpartij moeilijk kan stellen dat zij een concreet en zorgvuldig onderzoek hebben gedaan naar individuele garanties voor verzoekende partij.

- 4.3.3.1.

Zoals reeds aangehaald verwijst de beslissing naar het geactualiseerde AIDA-rapport over Spanje waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de 'Dublinverordening' aan Spanje worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek indienden in Spanje.

Echter houdt de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening met nieuwe, recentere informatie, waaruit blijkt dat Spanje moeilijk het hoofd kan bieden aan de recente nieuwe vluchtelingenstroom die de kusten van Spanje overspoelen heden ten dage.

Zo schreef The Guardian al in augustus 2017 dat de UN Refugee Agency stelt dat Spanje niet de capaciteiten heeft om de nieuwe stroom vluchtelingen het hoofd te bieden:

"(...) Maria Jesús Vega, a spokeswoman for NHCR Spain, said police were badly under resourced and there was lack of interpreters and a shortage of accommodation for the new arrivals.

The state isn't prepared and there aren't even the resources and the means to deal with the usual flow of people arriving by sea, she said.

Given the current rise, we're seeing an overflow situation when it comes to local authorities trying to cope at arrival points."

(zie bijlage, stuk 9a-c)

Ook nieuwsagentschap Reuters schreef op 19/01/2018 dat de trend van een hogere influx van vluchtelingen in Spanje ook in 2018 zich zal verderzetten:

"(...) Some 22.900 people were detected as they reached Spain via Morocco or Algeria last year, up from 10.231 in 2016, a steep increase that is boosted by migration from these two northern African countries."

(zie bijlage, stuk 10a-b)

Ook nieuwsagentschap US News maakte al melding van de nieuwe noodtoestand in Spanje en het feit dat Spanje hiervoor nog geen extra middelen heeft verkregen:

"(...) The head of the EU Frontex border agency, Fabrice Leggeri, announced Friday in Madrid that his agency would increase efforts this summer to help Spanish border surveillance. No extra funds have been allocated yet, but Frontex says it will consider diverting funds from operations in Greece or Italy if needed."

(zie bijlage, stuk 11a-c)

Uit de hierboven geciteerde bronnen moge het duidelijk blijken dat de huidige situatie in Spanje niet dezelfde is als het beeld dat door de Dienst Vreemdelingenzaken wordt geschetst!

- 4.3.3.2.

Verder verwijst de tegenpartij in zijn bestreden beslissing naar het AIDA- rapport dd. 25/05/2017 om te stellen dat er geen structurele tekortkomingen of slechte omstandigheden in de onthaal- en opvangvoorzieningen in Spanje.

Echter haalt verzoekende partij recentere en geactualiseerde informatie aan, die een heel ander licht op de situatie aldaar werpen!

Zo schrijft Human Rights Watch in een rapport van 31.07.2017, dat migranten zich in zeer povere en slechte condities bevinden in Spanje!

"Asylum seekers and other migrants arriving by sea to Spanish shores are held in poor conditions and face obstacles in applying for asylum. They are held for days in dark, dank cells in police stations and almost certainly will then automatically be placed in longer- term immigration detention facilities pending deportation that may never happen.

(...) Migrants detained told Human Rights Watch that they did not have individual meetings with a lawyer in police custody and were given little or no information about applying for asylum. Human Rights Watch has document in the Spanish enclaves of Ceuta and Melilla what appears to be a policy discourage asylum applications. Despite a significant increase in asylum applications in Spain over the past few years, in 2016 the country received just 1.3 percent of all new applications filled in the 28 EU member states, and has a low per capita rate."

(zie bijlage, stuk 12a-i)

Ook Amnesty International schrijft in zijn rapport 2017/2018 dat asielzoekers en migranten in Spanje niet voor de volledige duur van hun procedure, zich kunnen beroepen om de materiële steun van de overheid:

"Between January and December, 25,853 asylum claims were submitted, and 34,655 applications were still pending at the end of October. Asylum-seekers continued to face delays in receiving decisions on their claims. For many, the period during which they were entitled to access government support pending the outcome of their asylum application expired long before the decision was reached."

(zie bijlage, stuk 13a-e)

Verzoeker is vertrokken naar België, niet enkel omwille van zijn familieleden hier, doch ook omdat hij geen antwoord kreeg op zijn verzoek tot internationale bescherming. Deze verklaring past dan ook volledig in het verlengde wat hierboven door Amnesty International wordt beschreven.

Er dient dus te worden opgemerkt dat in de hierboven vermeldde rapporten en berichtgevingen verscheidene malen wordt geopperd dat wat de opvang van asielzoekers betreft Spanje niet voldoet aan zijn verplichtingen, voorkomende uit de Europese richtlijn ter zake.

Wanneer een asielzoeker niet kan worden overgedragen naar de bevoegde lidstaat omdat de asielprocedure en / of opvangvoorzieningen systeemfouten vertonen die kunnen resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen, blijft de lidstaat bevoegd waar de asielaanvraag ingediend werd (zie het artikel 3 §2, 2e lid Dublin-verordening).

De Dienst Vreemdelingenzaken baseert zich in zijn besteden beslissing, enkel en alleen op één AIDA-rapport, zonder verder concreet onderzoek te doen naar de huidige situatie in Spanje.

Verzoeker werpt met de verwijzing naar de hierboven geciteerde bronnen, een heel ander licht op de zaak.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst dus enkel rekening te houden met de argumenten uit het geciteerde AIDA-rapport die haar opportuun en dienstig lijken doch weigert om een concreet en individueel onderzoek te voeren naar de actuele situatie in Spanje.

Dit tast de geloofwaardigheid van de aangehaalde argumenten aan.

- 4.3.4.

Het oordeel van de Dienst Vreemdelingenzaken is in het licht van de gekende feitengegevens niet redelijk.

- 4.3.4.1.

Er zijn nog tal van problemen voor wat betreft onder meer de opvang van asielzoekers, gezien in de context van de grote toestroom van vluchtelingen in Spanje.

Er is geen enkele garantie dat verzoeker in een menswaardige leefomgeving zal terechtkomen na overdracht naar Spanje, wel in tegendeel.

- 4.3.4.2.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken stelt bovendien dat verzoeker geen begin van bewijs aanhaalde omtrent zijn verklaringen waarin hij stelde dat hij in Spanje slecht behandeld werd en zwaar werd aangepakt door de Spaanse veiligheidsmensen in het opvangcentrum en er hierdoor geen bewijs is van een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Verzoeker kan het absoluut niet eens zijn met deze motivering.

- Verzoeker heeft duidelijk tijdens zijn gehoor bij de Belgische asielinstanties verklaard dat hij beledigd werd en ook koud water over zich heen kreeg enkel en alleen omdat hij vroeg dat hij zijn telefoon ergens kon opladen.

- De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert enkel dat als verzoeker onheus werd behandeld, hij hiervoor naar de Spaanse instanties kon gaan om hiervan klacht neer te leggen.

- Echter gaat tegenpartij hier totaal voorbij aan het feit dat hij, als asielzoeker, zich in een uiterst preciaire situatie bevindt, zonder enige kennis van de taal, en dat uit verscheidene hierboven geciteerde rapporten blijkt, dat er een beleid bij de Spaanse politie gaande is waaruit blijkt dat asielzoekers afgeraden wordt om asiel in te dienen, en hier verder dus ook een soort 'ontradingseffect' speelt, wat geen vertrouwen wekt om beroep te doen op de bevoegde instanties.

Dit was voor de verzoeker een traumatische ervaring, waaraan hij evenwel niet veel kon veranderen in de gegeven omstandigheden, gelet op het feit dat verzoeker een beperkte kennis heeft van zijn rechten.

Verzoeker had niemand of niets om op terug te vallen die hem in deze situatie kon helpen.

Vandaag heeft hij deze hulp in België wel gevonden, mede door de aanwezige familieleden.

De heer H. K. (...) voelt zich in België voor het eerst in lange tijd veilig.

Het feit dat verzoeker zich in deze erg kwetsbare situatie bevindt maakt, zoals hierboven reeds werd uiteengezet, wel degelijk een omstandigheid uit die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling kan gezien worden in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest.

4.4.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan niet ontkennen dat er geen garanties zijn in het specifieke dossier van de verzoeker.

Het moge dan ook duidelijk zijn dat een overdracht voor de verzoeker een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het is immers zo, in tegenstelling tot hetgeen de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing poogt voor te houden, dat de situatie op vlak van opvang en behandeling van asielzoekers in Spanje verre van optimaal is.

Nu Spanje de regels naast zich neerlegt, is er wel degelijk sprake van een blootstelling aan foltering en onmenswaardige behandeling bij terugkeer van de verzoeker in Spanje.

4.5.

Er kan geconcludeerd worden dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd werd.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

Uit hetgeen hierboven werd uiteengezet blijkt dat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

4.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet toelicht op welke wijze de bestreden beslissing artikel 13 van het EVRM schendt, zodat dit middelonderdeel onontvankelijk is.

4.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18 (1) b van de Dublin III-Verordening. Tevens wordt in de beslissing uiteengezet op basis waarvan op 21 december 2017 een terugnameverzoek werd gericht aan de Spaanse instanties, met name omdat vingerafdrukkenonderzoek aantoont dat de verzoekende partij op 20 september 2017 asiel aanvraag in Spanje en dit ook werd bevestigd door verscheidene door de verzoekende partij voorgelegde documenten die door de Spaanse autoriteiten aan haar werden afgeleverd. Er wordt verduidelijkt dat de Spaanse instanties op 29 december 2017 instemden met de terugname van de verzoekende partij met toepassing van artikel 18 (1) b van de Dublin III-Verordening. Voorts wordt in de bestreden beslissing ingegaan op de door de verzoekende partij tijdens haar Dublinverhoor aangevoerde elementen, evenals haar specifieke situatie, op de stand van haar asielprocedure in Spanje, op de mogelijkheid om in Spanje haar asielprocedure verder te zetten en tijdens het onderzoek in Spanje te verblijven, op de toegang tot de procedure en tot rechtsbijstand, gezondheidszorg, bijstand en opvang. Er wordt gemotiveerd dat er in Spanje soms problemen voorkomen betreffende het behandelen van verzoeken tot internationale bescherming en de opvang en begeleiding van asielzoekers, doch dat de verzoekende partij niet aantoont dat personen die worden overgedragen aan Spanje onder de Dublin III-Verordening

een reëel risico lopen te worden onderwerpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. De verwerende partij besluit dat uit een algemene analyse van de door haar geconsulteerde bronnen niet kan worden besloten dat procedures inzake internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers tot internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die gelijkgesteld kan worden met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt.

De verzoekende partij meent echter dat de gemachtigde niet alle gekende feitelijkheden in overweging heeft genomen. Zij citeert de theoretische uiteenzetting in de bestreden beslissing die wijst op de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, meer bepaald de zaken C-411/10 en C-493/10 van 21 december 2011 waarin wordt gewezen op het interstatelijk vertrouwensbeginsel dat de basis vormt van de Dublin III-Verordening, maar waarbij uitgebreid wordt toegelicht dat dit beginsel enkel een weerlegbaar vermoeden betreft. Het betoog van de verzoekende partij dat het niet is omdat een staat de Conventie ondertekend heeft, dat zij deze ook automatisch nakomt, is, gelet op de toelichting betreffende het weerlegbaar vermoeden, dan ook niet dienstig. De verzoekende partij stelt niet akkoord te gaan met de beslissing omdat de gemachtigde op de hoogte zou moeten zijn van de fundamentele tekortkomingen in het asielbeleid van Spanje waardoor zij een schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen oplopen. Zij stelt dat de aangehaalde bronnen in de beslissing niet zo eenduidig zijn als de beslissing laat uitschijnen, dat de verwerende partij verwijst naar het door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Magdalena Queipo de Llano, Jennifer Zuppiroli, "Asylum Information Database - National Country Report - Spain", up-to-date tot 25 mei 2017 (hierna: het AIDA-rapport) om te stellen dat er geen problemen voorhanden zijn in het Spaanse asielbeleid en verder ook de opvangmogelijkheden, dat zij geen enkele poging doet tot verder genuanceerd onderzoek.

De Raad merkt op dat uit de bestreden beslissing afdoende blijkt dat de gemachtigde op de hoogte is van tekortkomingen in het asiel- en opvangbeleid in Spanje ("*...* zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling" en "*van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Spanje, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van verzoeken tot internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers, (...)*" en "*Het loutere feit dat bepaalde opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de behandeling van immigranten in Spanje in de meest ruime zin en betreffende de opvang en behandeling van verzoekers tot internationale bescherming*"). Alleen is de gemachtigde er niet van overtuigd dat deze tekortkomingen een dergelijk niveau bereiken dat er voor verzoekende partij een reëel risico is op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, die een gelijkaardige draagwijdte hebben ("*...* geen melding gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen of slechte omstandigheden in de onthaal- en opvangvoorzieningen." en "*...* soms problemen voorkomen (...) niet aantoon dat personen, die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat bepaalde opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de behandeling van immigranten in Spanje in de meest ruime zin en betreffende de opvang en behandeling van verzoekers tot internationale bescherming is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen" en "*...* algemene analyse van het voormelde actuele AIDA-rapport niet kan worden besloten dat de procedures inzake internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers tot internationale bescherming die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.").

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.4. De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

4.5. De materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest en artikel 3.2 van de Dublin III-Verordening.

4.6. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*" Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublinverordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en

ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220). In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoekende partij naar Spanje te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij erop alludeert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublinverordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin II-Verordening (thans de Dublin III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “*ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest*” (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor de verzoekende partij om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Zodoende dient een verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

4.7. Het komt de verzoekende partij in eerste instantie toe om op grond van concrete op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij bij een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

4.8. De gemachtigde motiveert omtrent de individuele situatie van de verzoekende partij wat volgt:

“Tijdens zijn gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij besloot in België asiel te vragen omdat hij familie heeft in België en omdat gezinshereniging sneller gaat in België dan ergens anders. Betreffende een overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 benadrukte nogmaals familie te hebben in België. Verder stelde hij dat hij in Spanje zwaar werd aangepakt door de veiligheidsmensen in het centrum en hij benadrukte dat hij slecht behandeld werd.

Betrokkene verklaarde dus verscheidene in België verblijvende familieleden te hebben. Onderzoek toont aan dat de drie in België verblijvende broers van betrokkene heden over verblijfsrecht beschikken in België in afwachting van een beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) omtrent hun asielprocedure in België. Verder verklaarde betrokkene ook dat zijn grootouders in België verblijven alsook zijn oom en onderzoek toont aan dat zij als erkend vluchteling over verblijfsrecht beschikken in België.”

En:

“(…)Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.”

En:

“We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Zo merken we op dat betrokkene tijdens zijn gehoor onder meer verklaarde dat hij besloot in België asiel te vragen omdat gezinshereniging in België sneller gaat dan ergens anders. Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het indienen van een asielaanvraag met het oog op het opstarten van een procedure tot gezinshereniging als misbruik van de asielprocedure beschouwd kan worden. Daarnaast benadrukken we ook dat bovenstaande verklaring geen afbreuk doet aan de verantwoordelijkheid van de Spaanse autoriteiten voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die voortkomt uit het feit dat betrokkene reeds eerder asiel vroeg in Spanje. Bovenstaande verklaring valt dan ook te kaderen onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor of tegen een bepaalde lidstaat en we merken hieromtrent ook nogmaals op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. Dit betekent dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven dan ook geen grond kunnen zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld.”

En:

“Betrokkene verklaarde verder ook dat hij besloot in België asiel te vragen omdat hij familie heeft in België en hij stelde verder ook omwille van die reden bezwaar te hebben tegen een overdracht naar Spanje in het kader van Verordening 604/2013. Hieromtrent merken we vooreerst op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende broers, grootouders en oom van de betrokkene kunnen ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinsleden", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn. Daarnaast wensen we ook te benadrukken dat betrokkene tevens ook verklaarde een in Spanje verblijvende broer te hebben.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Spanje verantwoordelijk werd voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en dat Spanje België niet vroeg de asielaanvraag van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat betrokkene tijdens zijn gehoor in België verklaarde dat hij een bult heeft aan zijn rug waarvoor hij een rugoperatie dient te ondergaan maar er werden desbetreffend tot op heden geen medische attesten of andere documenten aangebracht door betrokkene. Verder merken we op dat betrokkene tevens ook geen melding maakte van enige gezondheidsproblemen bij zijn in België verblijvende broers en wensen we ook te benadrukken dat de in België verblijvende broers heden in afwachting zijn van een beslissing van het CGVS betreffende hun asielprocedure in België waardoor ze nog niet over verblijfsrecht beschikken in België op lange termijn. Verder merken we nogmaals op dat betrokkene tevens ook verklaarde een in Spanje verblijvende broer te hebben en merken we op dat een overdracht van betrokkene naar Spanje in het kader van Verordening 604/2013 niet automatisch impliceert dat betrokkene geen enkele vorm van steun van zijn broers meer kan ontvangen. We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen zijn en zijn in België verblijvende broers zou bestaan. Verder zijn we ook niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de broers van betrokkene ter zake en merken we op dat artikel 11 (2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen. Betreffende het verblijf in België van de grootouders en de oom van betrokkene benadrukken we hierbij dat de tussen betrokkene en deze familieleden bestaande familierelatie niet onder de bepalingen valt van bovenstaande artikels, cfr. "kind, broer, zus of ouder". Verder benadrukken we ook dat Spanje de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM)."

En:

"Betrokkene bevestigde tijdens zijn gehoor dat hij reeds eerder asiel vroeg in Spanje en hij verklaarde in dit verband niet te weten of er door de Spaanse autoriteiten reeds een beslissing genomen werd betreffende zijn asielprocedure. Hieromtrent benadrukken we dat de Spaanse autoriteiten expliciet en met toestemming van artikel 18.1 (b) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene. Dit artikel stelt: "de verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Uit bovenstaande kunnen we dan ook afleiden dat er nog geen definitieve beslissing werd genomen door de Spaanse instanties omtrent de asielaanvraag van betrokkene. We verwijzen hierbij ook naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013: "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af. Dit betekent dat de Spaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen aanvatten of hervatten indien de betrokkene dat wenst. De Spaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal daarbij ook gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming."

En:

“We wensen in dit verband wel te verwijzen naar de verklaringen van betrokkene tijdens zijn gehoor waarin hij stelde dat hij in Spanje slecht behandeld werd en zwaar werd aangepakt door de veiligheidsmensen in het opvangcentrum. Hij stelde hierbij dat hij beledigd werd en koud water over zich kreeg enkel omdat hij vroeg dat hij zijn telefoon ergens kon opladen. Verder stelde hij ook dat de Afrikanen wel goed behandeld werd in Spanje. We wensen in dit verband te benadrukken dat betrokkene zijn verklaringen niet verder duidde of staaft aan de hand van specifieke of concrete elementen en dat hij tevens ook geen begin van bewijs kon aanbrengen hieromtrent. Daarnaast merken we op dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Spaanse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties desbetreffend. Verder benadrukken we dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013) en dit kan niet besloten worden op basis van de door betrokkene in zijn interview afgelegde verklaringen. Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Spanje, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van verzoekers tot internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers niet aantoonde dat personen, die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat bepaalde opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de behandeling van immigranten in Spanje in de meest ruime zin en betreffende de opvang en behandeling van verzoekers tot internationale bescherming is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.”

En:

“We merken verder nogmaals op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde een rugoperatie te moeten ondergaan omwille van een bult. We wensen in dit verband te benadrukken dat betrokkene desbetreffend, of omtrent andere aspecten van zijn gezondheidssituatie, tot op heden geen medische attesten of andere documenten aanbracht die zijn medische situatie verder duiden of staven. Er zijn dan ook tot op heden in het administratief dossier van betrokkene geen concrete elementen aanwezig die aantonen dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van betrokkene een overdracht aan Spanje zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen zijn dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Spanje niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig. Zo zal betrokkene ook in Spanje de mogelijkheid hebben om, indien noodzakelijk, een medische behandeling voor zijn rug te verkrijgen en merken we op dat we van oordeel zijn dat de kwaliteit van de gezondheidszorg in Spanje van vergelijkbaar niveau moet worden geacht als deze in België. Verder verwijzen we desbetreffend nogmaals naar het hierboven reeds beschreven AIDA-rapport over Spanje dat stelt dat de Spaanse wet voorziet in volledige toegang tot het publiek stelsel van gezondheidszorg voor alle asielzoekers waardoor ze toegang krijgen tot gezondheidszorg en gespecialiseerde behandelingen (p.47-48). Verder zullen de Spaanse autoriteiten drie werkdagen op voorhand op de hoogte worden gesteld van de overdracht van betrokkene.”

4.9. De verzoekende partij betoogt dat zij verklaarde dat de reden dat zij naar België kwam de aanwezigheid van haar familieleden in België is, dat onderzoek heeft aangetoond dat zij drie broers heeft die momenteel legaal in België verblijven, in afwachting van hun asielprocedure bij het Commissariaat-generaal, dat zij allen via Spanje naar België zijn gekomen, dat zij dezelfde moeder hebben doch een andere vader, dat ook haar grootouders legaal in België verblijven en ook haar oom een permanente verblijfsvergunning heeft in België. Zij wijst erop dat ook twee van haar in België verblijvende broers vingerafdrukken in Spanje hadden, maar dat hun dossiers wel werden overgemaakt

aan het Commissariaat-generaal en dat één broer geen vingerafdrukken had in Spanje. Zij betoogt dat hoewel allen via Spanje naar België zijn gekomen, zij allen een andere beslissing hebben gekregen, wat de willekeur van de Dublin-procedure bevestigt, dat het niet kan dat één broer wordt teruggestuurd naar Spanje en dat de andere broers wel in België mogen blijven, dat dit compleet afbreuk doet aan de geest van de Dublin III-Verordening. Betreffende de stelling in de bestreden beslissing dat de in België verblijvende broers, grootouders en oom van de verzoekende partij ten overstaan van haar niet kunnen beschouwd worden als 'gezinsleden' in de zin van artikel 2, g) van de Dublin III-Verordening, meent de verzoekende partij dat de verwerende partij voorbij gaat aan artikel 2, h) van de Dublin III-Verordening. De verzoekende partij wenst ook te wijzen op overweging 17 van voormelde verordening dat bepaalt dat een lidstaat om humanitaire redenen of uit mededogen moet kunnen afwijken van de verantwoordelijkheidscriteria om gezinsleden, familieleden of andere familierelaties bijeen te kunnen brengen en een verzoek om internationale bescherming dat bij deze lidstaat of bij een andere lidstaat is ingediend kunnen behandelen, ook al is hij volgens de bindende criteria van deze verordening niet verantwoordelijk voor de behandeling. Zij meent dat de verwerende partij niet zomaar kan stellen dat er geen rekening dient gehouden te worden met de broers, oom en grootouders, gezien het wel degelijk gaat om familieleden en uit de geest van de Dublin III-Verordening blijkt dat een lidstaat moet kunnen afwijken van de verantwoordelijkheidscriteria om familieleden bijeen te kunnen brengen. Verder betoogt de verzoekende partij dat conform artikel 34 van de Dublin III-Verordening elke lidstaat aan alle lidstaten die daarom vragen toereikende, ter zake dienende en niet buitensporige persoonsgegevens betreffende de verzoekende partij verstrekken en dit teneinde vast te stellen welke lidstaat verantwoordelijk is om het verzoek om internationale bescherming te behandelen en alle uit deze verordening voortvloeiende verplichtingen na te komen. Zij stelt dat nergens uit de bestreden beslissing af te leiden valt dat België bij haar terugnameverzoek alle ter zake doende informatie aan de Spaanse bevoegde instanties heeft meegedeeld, dat integendeel in de bestreden beslissing te lezen staat *“dat in het geval van de betrokkene Spanje verantwoordelijk werd voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en dat Spanje België niet vroeg de asielaanvraag van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid.”* Zij meent dat de verwerende partij dus stelt dat Spanje niet aan België heeft gevraagd om toepassing te maken van artikel 17 (2) van de Dublin III-Verordening op basis van gezinshereniging met een in België verblijvend familielid en er hierdoor dus geen sprake kan zijn dat de aanwezigheid van familieleden mee in rekening dient genomen te worden. De verzoekende partij stelt zich de vraag of Spanje wel op de hoogte was van de aanwezige familieleden in België, des te meer gezien nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat België deze gegevens met haar terugnameverzoek heeft gevoegd.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij verklaarde dat de reden dat zij naar België kwam de aanwezigheid van haar familieleden in België is, dat onderzoek heeft aangetoond dat zij drie broers heeft die momenteel legaal in België verblijven, in afwachting van hun asielprocedure bij het Commissariaat-generaal, dat zij allen via Spanje naar België zijn gekomen, dat zij dezelfde moeder hebben doch een andere vader, dat ook haar grootouders legaal in België verblijven en ook haar oom een permanente verblijfsvergunning heeft in België, kan de Raad enkel vaststellen dat de aanwezigheid en de door de verzoekende partij vermelde verblijfsstatus van de voornoemde personen in België, ook door de verwerende partij wordt vermeld in de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij betoogt dat één broer geen vingerafdrukken had in Spanje en dat hoewel allen via Spanje naar België zijn gekomen, zij allen een andere beslissing hebben gekregen, wat de willekeur van de Dublin-procedure bevestigt, kan zij niet gevolgd worden. Het feit dat zij en haar hiervoor vermelde broer een andere beslissing hebben gekregen in België, is niet het gevolg van willekeur, doch wel van het feit dat haar hiervoor vermelde broer niet geregistreerd werd in Spanje en dat de verzoekende partij een asielaanvraag indiende in Spanje. Waar de verzoekende partij betoogt dat twee van haar in België verblijvende broers vingerafdrukken hadden in Spanje maar hun dossiers wel werden overgemaakt aan het Commissariaat-generaal, dat hoewel allen via Spanje naar België zijn gekomen, zij allen een andere beslissing hebben gekregen, wat de willekeur van de Dublin-procedure bevestigt, kan zij evenmin gevolgd worden. Immers toont de verzoekende partij niet aan dat twee van haar broers vingerafdrukken hadden in Spanje, noch, indien zij dit hadden, dat voor de twee voormelde broers de Dublin-procedure niet werd gevolgd of wel werd gevolgd maar dat de beoordeling van de toepasselijke criteria in gelijkaardige omstandigheden tot een ander resultaat hebben geleid. Het feit dat voor de twee voormelde broers – in geval er ook voor hen sprake is van vingerafdrukken in Spanje – het dossier wel werd overgemaakt aan het Commissariaat-generaal wijst niet automatisch op het niet toepassen van de Dublin-procedure of op een andere beoordeling van de toepasselijke criteria in gelijkaardige omstandigheden. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij willekeurig wel of niet de Dublin-procedure heeft toegepast of willekeurig is geweest in de beoordeling van de toepasselijke

criteria. In zoverre de verzoekende partij zou menen dat de Dublin-procedure zelf willekeur is, beperkt zij zich tot wetskritiek, waarvoor de Raad niet bevoegd is.

In zoverre de verzoekende partij meent dat de verwerende partij in de bestreden beslissing – door enkel te stellen dat haar familieleden geen ‘gezinsleden’ zijn in de zin van artikel 2, g) van de Dublin III-Verordening – voorbij gaat aan artikel 2, h) van de Dublin III-Verordening, kan zij niet gevolgd worden. Immers diende de verwerende partij de familierelaties van de verzoekende partij in België niet af te toetsten aan artikel 2, h) van Dublin III-Verordening daar de verzoekende partij geen kind is, terwijl voormelde bepaling gaat over familieleden van kinderen.

Artikel 17 (1) en (2) van de Dublin III-Verordening luidt als volgt:

“1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

De lidstaat die besluit een verzoek om internationale bescherming op grond van dit lid in behandeling te nemen, wordt de verantwoordelijke lidstaat en neemt de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich.

Indien van toepassing, stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, de lidstaat die een procedure uitvoert waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname van de verzoeker is gericht, daarvan in kennis door middel van het „DubliNet”, het netwerk voor elektronische communicatie dat tot stand is gebracht bij artikel 18 van Verordening (EG) nr. 1560/2003.

De lidstaat die op grond van dit lid verantwoordelijk wordt, vermeldt dit feit onmiddellijk in Eurodac, overeenkomstig Verordening (EU) nr. 603/2013 door het vermelden van de datum waarop het besluit tot behandeling van het verzoek genomen werd.

2. De lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming is gedaan en die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is, of de verantwoordelijke lidstaat, kan, te allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde is genomen, een andere lidstaat vragen een verzoeker over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden, ook wanneer die laatste lidstaat niet verantwoordelijk is volgens de in de artikelen 8 tot 11 en 16 vastgelegde criteria. De betrokkenen moeten hiermee schriftelijk instemmen. (...)”

Overweging 17 van de Dublin III-Verordening in zoverre deze overweging stelt dat een lidstaat om humanitaire redenen of uit mededogen kan afwijken van de verantwoordelijkheidscriteria om gezinsleden, familieleden of andere familierelaties bijeen te kunnen brengen en een verzoek om internationale bescherming dat bij een andere lidstaat is ingediend kan behandelen, ook al is hij volgens de bindende criteria niet verantwoordelijk voor de behandeling, en artikel 17 (2) van de Dublin III-Verordening, zijn *in casu* niet van toepassing. De situatie die in voormelde bepaling gecombineerd met voormelde overweging, geregeld wordt is het geval waarbij een andere lidstaat, *in casu* Spanje, België vraagt om, omwille van familierelaties, de asielaanvraag van de verzoekende partij te behandelen. *In casu* blijkt tot op heden nergens uit dat Spanje overeenkomstig artikel 17 (2) van de Dublin III-Verordening België heeft verzocht, nadat de verzoekende partij aldaar een asielaanvraag had ingediend, om omwille van familierelaties de vraag om internationale bescherming van de verzoekende partij te behandelen. Met andere woorden kan België op grond van artikel 17 (2) van de Dublin III-Verordening de asielaanvraag niet behandelen, daar deze bepaling bepaalt dat België “*een andere lidstaat (kan) vragen een verzoeker over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden*”, doch geenszins dat België kan besluiten een in België ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. De Raad wijst er ten overvloede nog op dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de Spaanse overheid België zou hebben gevraagd de verzoekende partij over te nemen/de asielaanvraag te behandelen op grond van artikel 17 (2) van de Dublin III-Verordening. Dit wordt ook zo aangegeven in de bestreden beslissing.

Overweging 17 van de Dublin III-Verordening in zoverre deze overweging stelt dat een lidstaat om humanitaire redenen of uit mededogen kan afwijken van de verantwoordelijkheidscriteria om gezinsleden, familieleden of andere familierelaties bijeen te kunnen brengen en een verzoek om internationale bescherming dat bij deze lidstaat is ingediend kan behandelen, ook al is hij volgens de bindende criteria niet verantwoordelijk voor de behandeling, wordt veruitwendigd in artikel 17 (1) van de Dublin III-Verordening dat een soevereiniteitsclausule bevat op grond waarvan een lidstaat de mogelijkheid heeft – en niet de verplichting – om te besluiten een bij hem ingediend verzoek om

internationale bescherming, ook al is hij daartoe niet verplicht op grond van de criteria voorzien in de Dublin III-Verordening, te behandelen.

Betreffende de soevereiniteitsclausule in artikel 17 (1) van de Dublin III-Verordening motiveert de verwerende partij *“dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule (...)”*. Deze motivering is in overeenstemming met overweging 17 van de Dublin III-Verordening, daar in voormelde overweging sprake is van humanitaire redenen of uit mededogen en niet enkel van aanwezigheid van familieleden. Hoewel de verzoekende partij aldus bij haar Dublin-gehoor en in haar verzoekschrift wijst op familieleden in België, toont zij in haar verzoekschrift niet aan dat de verwerende partij ten onrechte met bepaalde humanitaire redenen of omstandigheden waardoor het bijeenbrengen van de familieleden wenselijk zou zijn, geen rekening heeft gehouden bij het beoordelen of toepassing zou worden gemaakt van artikel 17 (1) van de Dublin III-Verordening.

Waar de verzoekende partij verwijst naar artikel 34 van de Dublin III-Verordening en stelt dat nergens uit de bestreden beslissing af te leiden valt dat België bij haar terugnameverzoek alle ter zake doende informatie aan de Spaanse bevoegde instanties heeft meegedeeld, toont zij geenszins aan – en blijkt uit het administratief dossier niet – dat Spanje heeft gevraagd om andere persoonsgegevens van de verzoekende partij dan deze die haar reeds kenbaar werden gemaakt in het terugnameverzoek van 21 december 2017. Waar de verzoekende partij zich de vraag stelt bij het motief *“dat in het geval van de betrokkene Spanje verantwoordelijk werd voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en dat Spanje België niet vroeg de asielaanvraag van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid.”*, of Spanje wel op de hoogte was van de aanwezige familieleden in België, des te meer gezien nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat België deze gegevens met haar terugnameverzoek heeft gevoegd, stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het terugnameverzoek van 21 december 2017, duidelijk blijkt dat de verwerende partij aan de Spaanse autoriteiten heeft meegedeeld dat de verzoekende partij verklaarde dat er verschillende familieleden in België wonen. De verzoekende partij verduidelijkt niet waarom de verwerende partij uitdrukkelijk in de bestreden beslissing diende te vermelden dat zij deze informatie kenbaar heeft gemaakt aan de Spaanse autoriteiten.

4.10. De verzoekende partij betoogt verder dat zij naar België is vertrokken, niet enkel omwille van haar familieleden, doch ook omdat zij geen antwoord kreeg op haar verzoek tot internationale bescherming.

Vooreerst stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij tijdens het Dublin-gehoor aangaf te zijn vertrokken uit Spanje omdat zij geen antwoord kreeg op haar verzoek tot internationale bescherming. Daarnaast stelt de Raad vast dat de verzoekende partij het uitblijven van de beslissing, onder verwijzing naar een rapport van Amnesty International, koppelt aan het wegvallen van hulp van de overheid na een bepaalde periode, waardoor aldus de hulp van de overheid kan wegvallen vooraleer een beslissing is genomen. Gelet op de korte tijdsperiode tussen het indienen van het asielverzoek in Spanje – met name 20 september 2017 – en haar aankomst in België – met name 19 oktober 2017 volgens haar verklaringen – kan de verzoekende partij bezwaarlijk laten uitschijnen dat zij omwille van het uitblijven van een antwoord op haar verzoek tot internationale bescherming zich genoodzaakt zag Spanje te verlaten.

4.11. Voorts is de verzoekende partij het niet eens met het motief dat zij geen begin van bewijs aanhaalde omtrent haar verklaringen waarin zij stelde dat zij in Spanje slecht behandeld werd en zwaar werd aangepakt door de Spaanse veiligheidsdiensten in het opvangcentrum en er hierdoor geen bewijs is van een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Zij wijst erop dat zij duidelijk tijdens haar gehoor bij de Belgische asielinstanties verklaard heeft dat zij beledigd werd en ook koud water over zich heen kreeg enkel en alleen omdat zij vroeg of zij de telefoon ergens kon opladen, dat enkel gemotiveerd wordt dat als zij onheus werd behandeld, zij hiervoor naar de Spaanse instanties kon gaan om hiervan klacht neer te leggen, dat de verwerende partij hierbij totaal voorbijgaat aan het feit dat zij, als asielzoeker, zich in een uiterst precaire situatie bevindt, zonder enige kennis van de taal en dat uit verscheidende rapporten blijkt dat er een beleid is bij de Spaanse politie waaruit blijkt dat asielzoekers afgeraden worden om asiel in te dienen en hier verder dus ook een soort ‘ontradingseffect’ speelt, wat geen vertrouwen wekt om beroep te doen op de bevoegde instanties. De verzoekende partij stelt dat het voor haar een traumatische ervaring was waaraan zij evenwel niet veel kon veranderen in de gegeven omstandigheden, gelet op het feit dat zij een beperkte kennis heeft van haar rechten, dat zij

niemand of niets had om op terug te vallen die haar in deze situatie kon helpen, dat zij vandaag in België deze hulp wel gevonden heeft, mede door de aanwezige familieleden en dat zij zich in België voor het eerst in lange tijd veilig voelt. De verzoekende partij wijst nog op de kwetsbare situatie waarin zij zich bevindt.

Met het louter niet eens zijn met het motief dat zij geen begin van bewijs aanhaalde omtrent haar verklaringen waarin zij stelde dat zij in Spanje slecht behandeld werd en zwaar werd aangepakt door de Spaanse veiligheidsmensen in het opvangcentrum en er hierdoor geen bewijs is van een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, weerlegt de verzoekende partij dit motief niet. Zij toont niet aan dat voormeld motief foutief of kennelijk onredelijk is. Waar zij erop wijst dat zij duidelijk tijdens haar gehoor bij de Belgische asielinstanties verklaard heeft dat zij beledigd werd en ook koud water over zich heen kreeg enkel en alleen omdat zij vroeg of zij de telefoon ergens kon opladen, kan de Raad enkel vaststellen dat in de bestreden beslissing erkend wordt dat de verzoekende partij dit heeft verklaard tijdens het Dublin-gehoor, doch onder meer geoordeeld werd dat de verzoekende partij *“geen begin van bewijs kon aanbrengen hieromtrent”*. Met het enkel wijzen op haar verklaring tijdens het gehoor toont de verzoekende partij niet aan dat zij, in tegenstelling tot wat gesteld wordt in de bestreden beslissing, wel degelijk een begin van bewijs heeft aangebracht.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat enkel gemotiveerd wordt dat als zij onheus werd behandeld, zij hiervoor naar de Spaanse instanties kon gaan om hiervan klacht neer te leggen, kan zij niet gevolgd worden daar betreffende haar verklaringen aangaande de slechte behandeling in Spanje – behoudens de motivering over de mogelijkheid een klacht neer te leggen – gemotiveerd werd (i) dat de verzoekende partij haar verklaringen niet verder duidde of staafde aan de hand van specifieke of concrete elementen, (ii) dat de verzoekende partij geen begin van bewijs kon aanbrengen en (iii) dat het EHRM oordeelde dat een verwijdering een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico gelopen wordt blootgesteld te worden aan omstandigheden strijdig met artikel 3 van het EVRM, dat hierbij ook de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon, dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat dit niet kan besloten worden op basis van de door de verzoekende partij in haar interview afgelegde verklaringen.

Daarnaast meent de verzoekende partij dat de verwerende partij met het motief dat als zij onheus werd behandeld, zij hiervoor naar de Spaanse instanties kon gaan om hiervan klacht neer te leggen, totaal voorbijgaat aan het feit dat zij, als asielzoeker, zich in een uiterst precaire situatie bevindt, zonder enige kennis van de taal en dat uit verscheidene rapporten blijkt dat er een beleid is bij de Spaanse politie waaruit blijkt dat asielzoekers afgeraden worden om asiel in te dienen en hier verder dus ook een soort ‘ontradingseffect’ speelt, wat geen vertrouwen wekt om beroep te doen op de bevoegde instanties. Door het enkel wijzen op haar status als asielzoeker zonder kennis van de taal, maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat zij geen klacht kon neerleggen bij de Spaanse instanties. Betreffende de stelling dat uit verscheidene rapporten blijkt dat er een beleid is bij de Spaanse politie waaruit blijkt dat asielzoekers afgeraden worden om asiel in te dienen en hier verder dus ook een soort ‘ontradingseffect’ speelt, wat geen vertrouwen wekt om beroep te doen op de bevoegde instanties, merkt de Raad op dat de verzoekende partij verwijst naar een ‘ontradingsbeleid’ voor wat betreft het indienen van asielaanvragen. Vooreerst dient hieromtrent opgemerkt te worden dat de verzoekende partij, ondanks het vermelde ontradingsbeleid, een asielaanvraag heeft ingediend in Spanje zodat zij in haar geval niet dienstig gewag kan maken van deze houding van de Spaanse autoriteiten die zou blijken uit verscheidene rapporten. Voorts toont zij niet aan waarom zij omwille van het ontradingseffect ten aanzien van het indienen van asielaanvragen dat voortvloeit uit het handelen van de Spaanse autoriteiten, in tegenstelling tot wat wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, niet in staat zou zijn naar de Spaanse instanties te gaan om klacht neer te leggen. Waar de verzoekende partij betoogt dat het voor haar een traumatische ervaring was waaraan zij evenwel niet veel kon veranderen in de gegeven omstandigheden, gelet op het feit dat zij een beperkte kennis heeft van haar rechten, dat zij niemand of niets had om op terug te vallen die haar in deze situatie kon helpen, beperkt zij zich tot een loutere bewering. Wat er ook van zij, de Raad merkt op dat de verzoekende partij er niet in slaagt de overige, hierboven vermelde, motieven betreffende de slechte behandeling in Spanje door de

veiligheidsmensen in het opvangcentrum, te weerleggen of te ontcrachten. Deze motieven volstaan om de bestreden beslissing te schragen, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan.

De verzoekende partij toont niet aan dat zij zich in een kwetsbare situatie bevindt waardoor een terugkeer naar Spanje strijdig dient beschouwd te worden met artikel 3 van het EVRM. Het feit dat zij vandaag in België hulp heeft gevonden en aanwezige familieleden heeft en zich hier veilig voelt, doet aan voormelde vaststelling geen afbreuk.

4.12. Ten slotte meent de verzoekende partij dat de verwerende partij niet kan ontkennen dat er geen garanties zijn in haar specifieke dossier, dat het duidelijk is dat een overdracht een reëel risico inhoudt op een blootstelling aan omstandigheden strijdig met artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij heeft niet aangetoond dat zij bij een overdracht naar Spanje omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Het enkel niet voorhanden zijn van individuele garanties – waarbij de verzoekende partij niet verduidelijkt welke garanties zij verwacht, noch van wie zij garanties verwacht – leidt niet tot het besluit dat een overdracht strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Bovendien wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat Spanje expliciet heeft toegestemd met de terugname van de verzoekende partij in toepassing van artikel 18 (1) b van de Dublin III-Verordening wat de verplichting inhoudt om het verzoek om internationale bescherming te behandelen of af te ronden (artikel 18 (2) van de Dublin III-Verordening).

4.13. Het administratief dossier bevat geen elementen die er op wijzen dat en de verzoekende partij toont niet aan dat zij bij een overdracht naar Spanje omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan. De stukken van het administratief dossier tonen aan dat de verwerende partij in de bestreden beslissing op grondige wijze onderzoek heeft gevoerd naar de individuele situatie van de verzoekende partij. De verzoekende partij toont niet aan dat betreffende haar individuele omstandigheden niet afdoende werd gemotiveerd.

4.14. Derhalve wordt nagegaan of de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Te dezen komt het betoog van de verzoekende partij er op neer dat asielzoekers in Spanje onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de fundamentele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers en de asielaanvragen.

De Raad gaat aldus na of de verwerende partij een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele ernstige vrees dat de Spaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, met name specifiek voor Dublin-terugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM.

4.14.1. Aangaande de toegang tot de asielprocedure in Spanje wordt in de bestreden beslissing gesteld:

“Betrokkene verklaarde in september 2017 in Spanje gearriveerd te zijn en het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 20.09.2017 asiel vroeg in Spanje. Betrokkene bevestigde het feit dat hij reeds eerder asiel vroeg in Spanje en hij verklaarde hieromtrent niet te weten of er door de Spaanse autoriteiten reeds een beslissing werd genomen betreffende zijn in Spanje ingediende asielaanvraag.”

En:

“We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien.”

En:

“Verder benadrukken we ook dat Spanje de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Spanje onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de asielaanvraag van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en expertise zullen onderzoeken en de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar de asielaanvraag van betrokkene.

Betrokkene bevestigde tijdens zijn gehoor dat hij reeds eerder asiel vroeg in Spanje en hij verklaarde in dit verband niet te weten of er door de Spaanse autoriteiten reeds een beslissing genomen werd betreffende zijn asielprocedure. Hieromtrent benadrukken we dat de Spaanse autoriteiten expliciet en met toestemming van artikel 18.1 (b) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene. Dit artikel stelt: "de verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Uit bovenstaande kunnen we dan ook afleiden dat er nog geen definitieve beslissing werd genomen door de Spaanse instanties omtrent de asielaanvraag van betrokkene. We verwijzen hierbij ook naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013: "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af. Dit betekent dat de Spaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen aanvatten of hervatten indien de betrokkene dat wenst. De Spaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal daarbij ook gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming.

Verder wensen we ook te verwijzen naar het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Magdalena Queipo de Llano, Jennifer Zuppiroli, "Asylum Information Database - National Country Report - Spain", last updated 25.05.2017, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin duidelijk wordt gesteld dat personen in wiens geval Spanje zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van de asielaanvraag worden toegelaten tot de procedure en toegang hebben tot rechtsbijstand en gezondheidszorg. De betrokkene zal in zijn hoedanigheid van asielzoeker een machtiging tot verblijf van minstens zes maanden verkrijgen (pagina 15). Alle asielzoekers hebben in alle fasen van de procedure recht op kosteloze juridische bijstand (pagina 22). Asielzoekers hebben toegang tot gezondheidszorg (pagina 47) en kunnen na zes maanden procedureverloop werken (pagina 46).”

4.14.2. Aangaande de opvang en behandeling van asielzoekers in Spanje wordt in de bestreden beslissing gesteld:

“We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien.”

En:

“Verder wensen we ook te verwijzen naar het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Magdalena Queipo de Llano, Jennifer Zuppiroli, "Asylum Information Database - National Country Report - Spain", last updated 25.05.2017, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin duidelijk wordt gesteld dat personen in wiens geval Spanje zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van de asielaanvraag worden toegelaten tot de procedure en toegang hebben tot rechtsbijstand en gezondheidszorg. De betrokkene zal in zijn hoedanigheid van asielzoeker een machtiging tot verblijf van minstens zes maanden verkrijgen (pagina 15). Alle asielzoekers hebben in alle fasen van de procedure recht op kosteloze juridische bijstand (pagina 22). Asielzoekers hebben toegang tot gezondheidszorg (pagina 47) en

kunnen na zes maanden procedureverloop werken (pagina 46). Verder wordt in bovenvermeld rapport bevestigd dat alle verzoekers voor internationale bescherming aanspraak kunnen maken op bijstand en op opvang (pagina 39). Zo benadrukken we dat er in het desbetreffende AIDA-rapport tevens ook melding wordt gemaakt van een stijging van de capaciteit van de opvangvoorzieningen sinds september 2015 ten gevolge van een Koninklijk Besluit dat de toegang voor alle asielzoekers moet garanderen, met tevens ook een significante stijging van de opvangcapaciteit ten gevolge (p. 40-42). Daarnaast wordt er verder geen melding gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen of slechte omstandigheden in de onthaal - en opvangvoorzieningen (p. 45). Verder wordt ook melding gemaakt van het feit dat er bijkomende ngo's gecontracteerd werden door de Spaanse instanties met het oog op het creëren van bijkomende opvangplaatsen (p. 12).

We wensen in dit verband wel te verwijzen naar de verklaringen van betrokkene tijdens zijn gehoor waarin hij stelde dat hij in Spanje slecht behandeld werd en zwaar werd aangepakt door de veiligheidsmensen in het opvangcentrum. Hij stelde hierbij dat hij beledigd werd en koud water over zich kreeg enkel omdat hij vroeg dat hij zijn telefoon ergens kon opladen. Verder stelde hij ook dat de Afrikanen wel goed behandeld werd in Spanje. We wensen in dit verband te benadrukken dat betrokkene zijn verklaringen niet verder duidde of staafde aan de hand van specifieke of concrete elementen en dat hij tevens ook geen begin van bewijs kon aanbrengen hieromtrent. Daarnaast merken we op dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Spaanse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties desbetreffend. Verder benadrukken we dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013) en dit kan niet besloten worden op basis van de door betrokkene in zijn interview afgelegde verklaringen.”

En:

“Zo tonen de verklaringen van betrokkene tevens ook aan dat hij in Spanje de mogelijkheid heeft gehad om in verscheidene opvangcentra te verblijven.”

4.15. De verzoekende partij betoogt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij verwezen heeft naar objectieve bronnen, doch dat niet blijkt dat het onderzoek voldoende uitgebreid of correct werd gevoerd. Zij betoogt dat de verwerende partij zich enkel en alleen baseert op het AIDA-rapport, doch geen enkele poging doet tot verder genuanceerd onderzoek, dat ook uit andere objectieve bronnen, waaronder UNHCR, blijkt dat de opvang en behandeling van asielzoekers in Spanje tot op heden ondermaats is, gezien de recente hoge instroom aan vluchtelingen die de tocht wagen via Marokko en Algerije en waardoor Spanje te kampen heeft met een grote toestroom, waar zij actueel het hoofd niet kan aan bieden. Zij stelt dat het huidige asielbeleid in Spanje faalt, dat zij bij een terugkeer naar Spanje dreigt blootgesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Het is immers zo, volgens de verzoekende partij, dat in tegenstelling tot wat de verwerende partij poogt voor te houden, de situatie op het vlak van opvang en behandeling van asielzoekers verre van optimaal is. Zij betoogt dat uit objectieve bronnen blijkt dat de opvang en behandeling van asielzoekers in Spanje tot op heden ondermaats is, waardoor een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest niet kan uitgesloten worden. Zij herhaalt dat de verwerende partij zich enkel baseert op het gedateerde AIDA-rapport van 25 mei 2017 terwijl de huidige toestand in Spanje ondertussen veranderd is, dat de verwerende partij zich baseert op informatie die niet meer actueel is, dat zij het dan ook niet eens is met de bestreden beslissing. De verzoekende partij wijst erop dat de verwerende partij enkel verwijst naar het AIDA-rapport waardoor moeilijk kan gesteld worden dat de verwerende partij een concreet en zorgvuldig onderzoek heeft gedaan naar individuele garanties voor haar. Zij meent dat de bestreden beslissing verwijst naar het geactualiseerde AIDA-rapport over Spanje waarin gesteld wordt dat personen, die op grond van de bepalingen van de Dublin-Verordening aan Spanje worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure en het bekomen van internationale bescherming indien

ze nog geen verzoek indienden in Spanje, dat de verwerende partij geen rekening houdt met nieuwe, recentere informatie, waaruit blijkt dat Spanje moeilijk het hoofd kan bieden aan de recente nieuwe vluchtelingenstroom die de kusten van Spanje overspoelt heden ten dage. De verzoekende partij wijst erop dat The Guardian al in augustus 2017 schreef dat de UN Refugee Agency stelt dat Spanje niet de capaciteiten heeft om de nieuwe stroom vluchtelingen het hoofd te bieden. In de tekst waaruit de verzoekende partij citeert is er sprake van politie met onvoldoende middelen (*“police were badly under resourced”*), tekort aan tolken (*“lack of interpreters”*) en een tekort aan opvang voor de nieuwkomers (*“a shortage of accommodation for the new arrivals”*). In voormelde tekst wordt eveneens gesteld dat de staat niet voorbereid is en dat de middelen ontbreken om om te gaan met de gekende stroom van mensen die aankomen via de zee (*“The state isn’t prepared en there aren’t even the resources and the means to deal with te usual flow of people arriving bys sea”*). De verzoekende partij stelt dat ook het nieuwsagentschap Reuters op 19 januari 2018 schreef dat de trend van een hogere influx van vluchtelingen in Spanje ook in 2018 zich zal verderzetten. In voormelde tekst wordt melding gemaakt dat ongeveer 22900 mensen geteld werden als ze Spanje bereikten via Marokko en Algerije vorig jaar, terwijl dat aantal in 2016 10231 betrof. Zij wijst voorts op het feit dat ook het nieuwsagentschap US News al melding maakte van de nieuwe noodtoestand in Spanje en het feit dat Spanje hiervoor nog geen extra middelen heeft gekregen. In de tekst is er sprake van een belofte van Frontex om de inspanningen te verhogen om de Spaanse grensbeveiliging te helpen, doch dat extra fondsen nog niet toegekend werden. De verzoekende partij meent dat uit deze bronnen duidelijk mag blijken dat de huidige situatie in Spanje niet dezelfde is als het beeld dat de verwerende partij schetst. Verder stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij naar het AIDA-rapport verwijst om te stellen dat er geen structurele tekortkomingen of slechte omstandigheden in de onthaal- en opvangvoorzieningen zijn in Spanje, dat zij echter recentere en geactualiseerde informatie aanhaalt, die een heel ander licht op de situatie aldaar werpt. Zij wijst erop dat Human Rights Watch in een rapport van 31 juli 2017 stelt dat migranten zich in zeer povere en slechte condities bevinden in Spanje. In de door de verzoekende partij geciteerde tekst wordt gesteld dat asielzoekers en andere migranten die via de zee aan de Spaanse kusten aankomen in povere omstandigheden gehouden worden en hindernissen ondervinden om asiel aan te vragen, dat ze dagen in donkere cellen worden vastgehouden in politiestations en dan bijna zeker worden geplaatst in lange termijn immigratie detentie faciliteiten voor een terugleiding die mogelijks nooit plaatsvindt, dat vastgehouden migranten stelden dat zij geen individuele ontmoeting hadden met een advocaat terwijl zij vastgehouden werden en weinig of geen informatie kregen over het aanvragen van asiel, dat in de enclaves Ceuta en Melilla vermoedelijk een beleid bestaat om asielaanvragen te ontmoedigen. De verzoekende partij vervolgt dat ook Amnesty International (hierna: AI) in haar rapport 2017/2018 schrijft dat asielzoekers en migranten in Spanje niet voor de volledige duur van hun procedure, zich kunnen beroepen op de materiële steun van de overheid. In het door de verzoekende partij in haar verzoekschrift weergegeven citaat uit deze tekst kan gelezen worden dat tussen januari en december 25853 asielaanvragen werden ingediend en dat 34655 verzoeken nog hangende waren eind oktober, dat asielzoekers blijvende vertragingen ondervonden om hun beslissingen te ontvangen, dat voor velen, de periode gedurende dewelke zij gerechtigd zijn op toegang tot bijstand van de overheid wachtende op het resultaat van hun asielaanvraag, lang voordat de beslissing genomen werd, verstreek. De verzoekende partij betoogt dat zij niet enkel naar België vertrokken is omwille van haar familieleden doch ook omdat zij geen antwoord kreeg op haar verzoek tot internationale bescherming, dat deze verklaring dan ook volledig past in wat door AI wordt beschreven. Volgens de verzoekende partij dient er aldus te worden opgemerkt dat de vermelde rapporten en berichtgevingen verscheidende malen opperen dat wat de opvang van asielzoekers betreft Spanje niet voldoet aan zijn verplichtingen. Zij wijst erop dat wanneer een asielzoeker niet kan worden overgedragen naar de bevoegde lidstaat omdat de asielprocedure en/of de opvangvoorzieningen systeemfouten bevatten die kunnen resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen, de lidstaat bevoegd blijft waar de asielaanvraag werd ingediend, overeenkomstig artikel 3.2 van de Dublin III-Verordening. De verzoekende partij herhaalt dat de verwerende partij zich enkel en alleen baseert op één AIDA-rapport, zonder verder concreet onderzoek te doen naar de huidige situatie in Spanje. Zij meent dat zij een ander licht op de zaak werpt, dat de verwerende partij enkel rekening wenst te houden met de argumenten uit het AIDA-rapport die haar opportuun en dienstig lijken doch weigert om een concreet en individueel onderzoek te voeren naar de actuele situatie in Spanje, dat dit de geloofwaardigheid van de aangehaalde argumenten aantast. Zij meent ook dat het oordeel van de Dienst Vreemdelingenzaken in het licht van de gekende feitengegevens niet redelijk is. De verzoekende partij meent dat er nog tal van problemen zijn voor wat betreft onder meer de opvang van asielzoekers gezien de grote toestroom van vluchtelingen in Spanje, dat er geen enkele garantie is dat zij in een menswaardige leefomgeving zal terecht komen na overdracht aan Spanje, wel integendeel. Ten slotte stelt de verzoekende partij dat, in tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt, de situatie op het vlak van opvang en behandeling van asielzoekers in Spanje verre van optimaal is, dat nu Spanje de

regels naast zich neerlegt, er wel degelijk sprake is van blootstelling aan foltering en onmenswaardige behandeling bij een terugkeer naar Spanje.

4.16. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij omstandig heeft gemotiveerd waarom zij van oordeel is dat hoewel er soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van verzoeken tot internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers, niet aangetoond wordt dat personen die aan Spanje worden overgedragen op grond van de Dublin III-Verordening een reëel risico lopen om te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandeling waarbij wordt verduidelijkt dat het loutere feit dat bepaalde opmerkingen kunnen gemaakt worden betreffende de behandeling van immigranten in Spanje in de meest ruime zin en betreffende de opvang en behandeling van verzoekers tot internationale bescherming, niet zwaarwichtig genoeg is om tot dit besluit te komen. Uit de motieven blijkt dat de verwerende partij oordeelt dat uit de algemene analyse van het actuele AIDA-rapport niet kan worden besloten dat de procedures inzake internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers tot internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Spanje worden overgedragen, per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De verwerende partij is aldus na een algemene analyse van een recente, gezaghebbende bron, meer bepaald het AIDA-rapport up-to-date 25 mei 2017, tot bovenstaande conclusie gekomen.

De verzoekende partij toont geenszins aan waarom de verwerende partij bij haar onderzoek of er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat de verzoekende partij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk, zich niet kon beperken tot een analyse van het meest recente AIDA-rapport. Zij toont niet aan – zoals hierna zal blijken – welke relevante informatie betreffende Dublin-terugkeerders niet blijkt uit voormeld rapport doch wel uit andere rapporten of welke meer recente relevante informatie betreffende Dublin-terugkeerders naar Spanje zou blijken uit meer recente rapporten, waardoor – bij gebreke aan het rekening houden met deze relevante informatie – sprake zou zijn van een onzorgvuldig, onvolledig, onvoldoende uitgebreid, incorrect of ongenueanceerd onderzoek. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij zich *in casu* niet kon beperken tot een analyse van het meest recente AIDA-rapport om te onderzoeken of er heden ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat de verzoekende partij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk. Zij toont, gelet op het erkennen in de bestreden beslissing van het voorkomen van problemen, niet aan dat de verwerende partij enkel rekening houdt met argumenten die haar opportuun lijken. Evenmin toont zij aan dat doordat de verwerende partij haar onderzoek heeft beperkt tot een analyse van het AIDA-rapport, de geloofwaardigheid van de aangehaalde argumenten is aangetast.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij zich baseert op informatie die niet meer actueel is, wijst de Raad er vooreerst op dat het enkele feit dat een bron van informatie niet 'recent' is niet automatisch betekent dat de erin opgenomen informatie niet langer actueel zou zijn. Voorts herhaalt de Raad dat de verzoekende partij niet aantoonst – zoals hierna zal blijken – welke meer recente relevante informatie betreffende Dublin-terugkeerders naar Spanje zou blijken uit meer recente rapporten, waardoor – bij gebreke aan het rekening houden met deze relevante informatie – sprake zou zijn van een onzorgvuldig, onvolledig, onvoldoende uitgebreid, incorrect of ongenueanceerd onderzoek.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing verwijst naar het geactualiseerde AIDA-rapport over Spanje waarin gesteld wordt dat personen, die op grond van de bepalingen van de Dublin-Verordening aan Spanje worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure en het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek indienden in Spanje, kan de Raad enkel opmerken dat deze motieven niet in de bestreden beslissing terug te vinden zijn, zodat deze stelling in het verzoekschrift niet dienstig is, met andere woorden relevantie mist voor haar betoog.

Waar de verzoekende partij betoogt dat het huidig asielbeleid in Spanje faalt, dat zij bij een terugkeer naar Spanje dreigt blootgesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen, dat het immers zo is, in tegenstelling tot wat de verwerende partij poogt voor te houden, dat de situatie op het vlak van opvang en behandeling van asielzoekers verre van optimaal is, wijst de Raad er nogmaals op dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet ontkent dat er soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van verzoeken tot internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers doch oordeelt dat niet aangetoond wordt, bij gebreke aan zwaarwichtigheid van de problemen, dat personen die aan Spanje worden overgedragen op grond van de Dublin III-Verordening

een reëel risico lopen om te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandeling en dat uit de algemene analyse van het actuele AIDA-rapport niet kan worden besloten dat de procedures inzake internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers tot internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Spanje worden overgedragen, per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Met het enkele algemene betoog dat het huidige asielsebeleid in Spanje faalt en dat de situatie op het vlak van opvang en behandeling van asielzoekers verre van optimaal is, toont de verzoekende partij geenszins aan dat er wel degelijk sprake is van een zwaarwichtigheid van de problemen of van structurele tekortkomingen. Ook met de door haar gemaakte vaststelling dat de opvang en behandeling van asielzoekers in Spanje 'ondermaats' is, maakt zij geenszins aannemelijk dat er sprake is van een zwaarwichtigheid van de problemen of van structurele tekortkomingen.

Waar de verzoekende partij betoogt dat uit andere objectieve bronnen, waaronder UNHCR, blijkt dat de opvang en behandeling van asielzoekers in Spanje tot op heden ondermaats is, gezien de recente hoge instroom aan vluchtelingen die de tocht wagen via Marokko en Algerije en waardoor Spanje te kampen heeft met een grote toestroom, waaraan zij actueel het hoofd niet kan bieden, toont zij evenmin aan dat er sprake is van een zwaarwichtigheid van de problemen of van structurele tekortkomingen, zoals zal blijken uit wat volgt.

De verzoekende partij lijkt voor te houden dat de verwerende partij rekening had moeten houden met meer recente informatie waaruit blijkt dat Spanje moeilijk het hoofd kan bieden aan de recente nieuwe vluchtelingenstroom die de kusten van Spanje heden ten dage overspoelt, onder verwijzing naar een tekst van de Guardian van augustus 2017 waarin volgens de verzoekende partij wordt gesteld dat de UN Refugee Agency stelt dat Spanje niet de capaciteiten heeft om de nieuwe stroom vluchtelingen het hoofd te bieden. In de tekst waaruit de verzoekende partij citeert is er sprake van politie met onvoldoende middelen (*"police were badly under resourced"*), tekort aan tolken (*"lack of interpreters"*) en een tekort aan opvang voor de nieuwkomers (*"a shortage of accommodation for the new arrivals"*). In voormelde tekst wordt eveneens gesteld dat de staat niet voorbereid is en dat de middelen ontbreken om om te gaan met de gekende stroom van mensen die aankomen via de zee (*"The state isn't prepared and there aren't even the resources and the means to deal with the usual flow of people arriving by sea"*). De verzoekende partij stelt dat ook het nieuwsagentschap Reuters op 19 januari 2018 schreef dat de trend van een hogere influx van vluchtelingen in Spanje ook in 2018 zich zal verderzetten. In voormelde tekst wordt melding gemaakt dat ongeveer 22900 mensen geteld werden als ze Spanje bereikten via Marokko en Algerije vorig jaar, terwijl dat aantal in 2016 10231 betrof. Zij wijst voorts op het feit dat ook het nieuwsagentschap US News al melding maakte van de nieuwe noodtoestand in Spanje en het feit dat Spanje hiervoor nog geen extra middelen heeft gekregen. In de tekst is er sprake van een belofte van Frontex om de inspanningen te verhogen om de Spaanse grensbeveiliging te helpen, doch dat extra fondsen nog niet toegekend werden.

De Raad wijst er vooreerst op dat mediaberichten geen internationale gezaghebbende rapporten zijn, doch enkel persoonlijke weergaves zijn door journalisten van interviews, verklaringen en situaties.

De Raad wenst er bovendien op te wijzen dat uit deze mediaberichten geenszins blijkt dat de verhoogde instroom in Spanje een invloed zou hebben op de opvangsituatie van Dublin-terugkeerders of op de toegang tot het bekomen van internationale bescherming. Bovendien is enkel sprake van vluchtelingen die aankomen via de zee en cijfers betreffende mensen die Spanje bereikten via Marokko en Algerije, zodat deze informatie, indien deze al correct zou zijn, geenszins een zicht geeft op het totaal aantal vluchtelingen die aankomen in Spanje en actuele dalingen of stijgingen van dit aantal na het AIDA-rapport up-to-date tot 25 mei 2017. Voorts blijkt uit de door de verzoekende partij geciteerde bronnen ook geen concrete gegevens betreffende het totaal aantal kandidaat-vluchtelingen die in Spanje opvang behoeven of de mogelijkheid tot aanbieden van opvang aan kandidaat-vluchtelingen. De door de verzoekende partij geciteerde bronnen maken melding van problemen van politie-onderbemannings, tekort aan tolken en tekort aan opvang voor nieuwkomers, over problemen bij aankomsten via de zee door gebrek aan middelen en over gebrek aan middelen en toegekende fondsen voor de Spaanse grensbeveiliging – wat *in casu* aldus geen relevante informatie betreft gelet op het feit dat de verzoekende partij een persoon is die aan Spanje wordt overgedragen op grond van de Dublin III-Verordening. Ook met het louter verwijzen op een verhoogde instroom toont de verzoekende partij niet *in concreto* aan dat dit leidt tot structurele tekortkomingen die ervoor zorgen dat verzoekers tot internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Spanje worden

overgedragen, per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Uit de door de verzoekende partij neergelegde informatie blijkt geenszins dat er sprake is van een dergelijke toename van de vluchtelingeninstroom waardoor er zich structurele problemen betreffende de toegang tot de procedure of opvang of behandeling van asielzoekers voordoen waardoor verzoekers tot internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Spanje worden overgedragen belanden in een situatie die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

De verzoekende partij kan zich dus niet dienstig beroepen op de door haar aangehaalde informatie om de motieven van de bestreden beslissing die wijzen op het feit dat de Spaanse instanties na overdracht de asielaanvraag van de verzoekende partij zullen aanvatten of hervatten indien de verzoekende partij dat wenst, dat de Spaanse instanties het verzoek tot internationale bescherming zullen onderzoeken en de verzoekende partij niet zullen verwijderen naar het herkomstland zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek en dat zij gemachtigd zal zijn te verblijven in Spanje in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming, dat blijkt dat personen in wiens geval Spanje zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van de asielaanvraag worden toegelaten tot de procedure en toegang hebben tot rechtsbijstand en gezondheidszorg, dat de verzoekende partij in haar hoedanigheid van asielzoeker een machtiging tot verblijf van minstens zes maanden zal verkrijgen, dat alle asielzoekers in alle fasen van de procedure recht hebben op kosteloze juridische bijstand, dat asielzoekers recht hebben op toegang tot de gezondheidszorg en na zes maanden procedureverloop kunnen werken, dat alle asielzoekers aanspraak kunnen maken op bijstand en opvang, dat melding wordt gemaakt van stijging van de capaciteit van de opvangvoorzieningen sinds september 2015 ten gevolge van een koninklijk besluit dat de toegang voor alle asielzoekers moet garanderen, met een significante stijging van de opvangcapaciteit tot gevolg en dat er bijkomende ngo's gecontacteerd werden door de Spaanse instanties met het oog op het creëren van bijkomende opvangplaatsen, te weerleggen of om aan te tonen dat deze motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig laten uitschijnen dat het AIDA-rapport, up-to-date tot 25 mei 2017, gelet op de grote toevloed, niet meer actueel zou zijn, noch dat uit de haar geciteerde bronnen duidelijk blijkt dat de huidige situatie in Spanje niet dezelfde is als het beeld dat de verwerende partij schetst.

Voorts wijst de Raad er op dat de omstandigheid dat een groot aantal vluchtelingen de EU binnenkomen via Spanje via de zee, geenszins inhoudt dat al die personen een asielaanvraag indienen in Spanje en aldus (enkel) door de Spaanse autoriteiten dienen te worden opgevangen. De verzoekende partij bevindt zich thans niet in de situatie dat zij de Spaanse grens bereikt via de zee, zij wordt aan de Spaanse autoriteiten overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening. Uit het door verwerende partij beoordeelde AIDA-rapport blijkt overigens dat melding wordt gemaakt van stijging van de capaciteit van de opvangvoorzieningen sinds september 2015 ten gevolge van een koninklijk besluit dat de toegang voor alle asielzoekers moet garanderen, met een significante stijging van de opvangcapaciteit tot gevolg en dat er bijkomende ngo's gecontacteerd werden door de Spaanse instanties met het oog op het creëren van bijkomende opvangplaatsen. Zelfs indien zou kunnen aangenomen worden dat er sprake is van een verhoogde instroom van asielzoekers in Spanje in 2017 en 2018, maakt de verzoekende partij geenszins concreet aannemelijk dat de inspanningen, waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, niet volstaan om een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM te vermijden. De Raad wijst er nogmaals op dat waar melding wordt gemaakt van tekort aan opvang, dit handelt over nieuwkomers die binnenkomen via de zee. Hieruit blijkt geenszins dat er sprake zou zijn van een gebrek aan opvang voor personen die een asielaanvraag hebben ingediend in Spanje en die wachten op een beslissing hieromtrent in het algemeen of voor Dublin-terugkeerders in het bijzonder.

De verzoekende partij kan verder niet gevolgd worden waar zij stelt dat recentere en meer geactualiseerde informatie een ander licht werpt op de situatie die door de verwerende partij, onder verwijzing naar het AIDA-rapport, wordt omschreven en waarover gesteld wordt dat er geen structurele tekortkomingen of slechte omstandigheden in de onthaal- en opvangvoorzieningen zijn in Spanje. Vooreerst benadrukt de Raad nogmaals dat de verwerende partij op grond van een algemene analyse van het AIDA-rapport up-to-date tot 25 mei 2017 oordeelde dat niet kan worden besloten dat de procedures inzake internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers tot internationale bescherming 'die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Spanje worden overgedragen', per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Door te stellen, onder verwijzing naar een rapport van Human Rights Watch van 31 juli 2017, dat migranten zich in zeer povere en slechte condities bevinden in Spanje, gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat uit de door haar geciteerde tekst blijkt dat 'asielzoekers en

andere migranten die via de zee aan de Spaanse kusten aankomen' in povere omstandigheden gehouden worden en hindernissen ondervinden om asiel aan te vragen, dat ze dagen in donkere cellen worden vastgehouden in politiestations en dan bijna zeker worden geplaatst in lange termijn immigratie detentie faciliteiten voor een terugleiding die mogelijks nooit plaatsvindt, dat vastgehouden migranten stelden dat zij geen individuele ontmoeting hadden met een advocaat terwijl zij vastgehouden werden en weinig of geen informatie kregen over het aanvragen van asiel, dat in de enclaves Ceuta en Melilla vermoedelijk een beleid bestaat om asielaanvragen te ontmoedigen. De voormelde omstandigheden hebben betrekking, zo blijkt uit de tekst van het rapport, op 'asielzoekers en andere migranten die via de zee aan de Spaanse kusten aankomen' en die hindernissen ondervinden om asiel aan te vragen. Ze hebben dan ook geen betrekking op de situatie van de verzoekende partij die reeds een asielaanvraag heeft ingediend in Spanje en aan de Spaanse autoriteiten wordt overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening. Voorts heeft ook de verwijzing naar het ontradingsbeleid om een asielaanvraag in te dienen op Ceuta en Melilla, geen betrekking op de verzoekende partij, daar zij reeds een asielaanvraag heeft ingediend.

Waar de verzoekende partij betoogt dat AI in haar rapport 2017/2018 schrijft dat asielzoekers en migranten in Spanje niet voor de volledige duur van hun procedure zich kunnen beroepen op de materiële steun van de overheid, waarbij in het door de verzoekende partij in haar verzoekschrift weergegeven citaat uit deze tekst kan gelezen worden dat tussen januari en december 25853 asielaanvragen werden ingediend en dat 34655 verzoeken nog hangende waren eind oktober, dat asielzoekers blijvende vertragingen ondervonden om hun beslissingen te ontvangen, dat voor velen, de periode gedurende dewelke zij gerechtigd zijn op toegang tot bijstand van de overheid wachtende op het resultaat van hun asielaanvraag, lang voordat de beslissing genomen werd, verstrekt, benadrukt de Raad vooreerst dat volgens het EHRM socio-economische of humanitaire omstandigheden, zoals gebreken in de opvangvoorzieningen, in het land van bestemming enkel aanleiding kunnen geven tot de verplichting om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen, in zeer uitzonderlijke omstandigheden waar de humanitaire redenen tegen verwijdering klemmend zijn (EHRM 2 april 2013, nr. 27725/10, Samsam Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 9 april 2013, nr. 70073/10 en 44539/11, H. en B. v. Verenigd Koninkrijk, par. 114).

De verzoekende partij beroept zich te dezen op een zeer algemene toestand, die alle asielzoekers in Spanje (kan) treffen, met name het gegeven dat het opvangsysteem in Spanje slechts voorziet in ondersteuning van de overheid voor een bepaalde periode en dit onafhankelijk van de duur van de asielprocedure. Het rapport van AI heeft het over een ongedefinieerde periode gedurende dewelke de asielzoeker gerechtigd is op toegang tot ondersteuning door de staat. Hiermee wordt echter niet aangetoond dat er in Spanje een daadwerkelijke praktijk bestaat dat asielzoekers na een bepaalde periode elke mogelijkheid tot ondersteuning, desgevallend door een ngo of op lokaal niveau, verliezen en dat zij geheel aan hun lot worden overgelaten. Met de voormelde loutere citaten maakt de verzoekende partij dan ook niet concreet aannemelijk dat zij als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, in de praktijk een reëel risico loopt om ongeacht de stand van haar asielprocedure na een bepaalde periode zonder enige opvang of ondersteuning te vallen.

De Raad stelt voorts vast dat het niet ter betwisting staat dat de verzoekende partij in de ontvangende lidstaat, Spanje, gedurende een bepaalde periode recht zal hebben op ondersteuning van de overheid. De kwaliteit van deze ondersteuning wordt evenmin ter discussie gesteld. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet concreet aannemelijk dat zij niet voor de volledige duur van haar procedure zich zal kunnen beroepen op de materiële steun van de overheid. Nog minder toont zij aan dat zij niet in de mogelijkheid zal zijn om via arbeid te voorzien in haar basisbehoeften. De verzoekende partij zal vanaf de zevende maand na haar verzoek om internationale bescherming in elk geval recht hebben op toegang tot de arbeidsmarkt, zoals ook aangegeven in de bestreden beslissing. De verzoekende partij toont ook niet concreet aan dat zij in de praktijk in Spanje geheel aan haar lot zal worden overgelaten indien zij na een bepaalde periode gedurende zij gerechtigd is op ondersteuning van de overheid, nog steeds geen definitieve beslissing heeft gekregen inzake haar verzoek om internationale bescherming.

De enkele en loutere mogelijkheid dat de asielprocedure van een asielzoeker nog niet is afgelopen op het moment dat deze het recht op ondersteuning van de overheid zou kunnen verliezen, is dan ook niet van die aard dat kan worden besloten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat de verzoekende partij er als Dublin-terugkeerder een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Waar de verzoekende partij hieromtrent ook nog betoogt dat zij niet enkel naar België vertrokken is omwille van haar familieleden doch ook omdat zij geen antwoord kreeg op haar verzoek tot internationale bescherming, dat deze verklaring dan ook volledig past in wat door AI wordt beschreven, is een dergelijk betoog niet ernstig. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij op 20 september 2017 in Spanje een asielaanvraag deed en reeds, volgens haar verklaringen, op 19 oktober 2017 – aldus nog geen maand later – in België aankwam. De verzoekende partij toont niet aan dat men in Spanje minder dan één maand na het indienen van een verzoek tot internationale bescherming niet langer gerechtigd zou zijn op opvang of ondersteuning van de staat. De verzoekende partij die verklaarde in een opvangcentrum te hebben verbleven in Spanje, heeft ook niet verklaard – noch ter gelegenheid van het Dublingehoor, noch in onderhavig verzoekschrift – dat zij dreigde haar opvang te verliezen in Spanje en daarom naar België reisde. Het feit op zich dat er nog geen antwoord was op de asielaanvraag zonder dat er reeds sprake is van het mogelijks verliezen van de opvang, past, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, niet in wat door AI beschreven wordt.

De verzoekende partij meent dat de door haar vermelde rapporten en berichtgevingen verscheidende malen opperen dat wat de opvang van asielzoekers betreft Spanje niet voldoet aan zijn verplichtingen voortkomende uit de Europese richtlijn terzake, doch toont niet aan welke verplichtingen uit welke Europese richtlijn Spanje niet voldoet, noch toont zij aan, gelet op wat voorafgaat, dat zij als asielzoeker bij overdracht naar Spanje zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers, in het bijzonder Dublin-terugkeerders, aldaar. Ook met de loutere bewering dat de situatie op het vlak van opvang en behandeling van asielzoekers in Spanje verre van optimaal is, toont zij geenszins aan dat er sprake is van fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers, in het bijzonder Dublin-terugkeerders, aldaar.

Gelet op voorgaande vaststellingen maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat er nog tal van problemen zijn voor wat betreft onder meer de opvang van asielzoekers gezien de grote toestroom van vluchtelingen in Spanje, minstens maakt zij niet aannemelijk dat de bestaande problemen structurele tekortkomingen in de onthaal- en opvangvoorzieningen betreffen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Gelet op voorgaande vaststellingen maakt de verzoekende partij evenmin aannemelijk dat er geen enkele garantie is dat zij in een menswaardige leefomgeving zal terechtkomen na overdracht aan Spanje.

4.17. De verzoekende partij heeft niet aangetoond dat zij geen toegang zal hebben tot de asielprocedure of verstoken zal blijven van materiële ondersteuning van de overheid of opvang, bij een terugkeer naar Spanje. De verzoekende partij maakt verder ook niet aannemelijk dat zij zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de analyse door de verwerende partij over de opvang en behandeling van asielzoekers, meer specifiek Dublin-terugkeerders, op grond van informatie uit het AIDA-rapport, kennelijk onredelijk of niet zorgvuldig zou zijn.

De stukken die de verzoekende partij aan haar verzoekschrift toevoegt en haar uiteenzetting doen geen afbreuk aan de conclusie van de verwerende partij.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij als asielzoeker bij overdracht naar Spanje zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers, in het bijzonder Dublin-terugkeerders, aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

4.18. Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië, moet worden nagegaan of de verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van de verzoekende partij in het licht van het gegeven dat zij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep.

In de bestreden beslissing wordt omtrent de individuele omstandigheden van de verzoekende partij, het volgende gemotiveerd:

“We merken verder nogmaals op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde een rugoperatie te moeten ondergaan omwille van een bult. We wensen in dit verband te benadrukken dat betrokkene desbetreffend, of omtrent andere aspecten van zijn gezondheidssituatie, tot op heden geen medische attesten of andere documenten aanbracht die zijn medische situatie verder duiden of staven. Er zijn dan ook tot op heden in het administratief dossier van betrokkene geen concrete elementen aanwezig die aantonen dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van betrokkene een overdracht aan Spanje zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen zijn dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Spanje niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig. Zo zal betrokkene ook in Spanje de mogelijkheid hebben om, indien noodzakelijk, een medische behandeling voor zijn rug te verkrijgen en merken we op dat we van oordeel zijn dat de kwaliteit van de gezondheidszorg in Spanje van vergelijkbaar niveau moet worden geacht als deze in België. Verder verwijzen we desbetreffend nogmaals naar het hierboven reeds beschreven AIDA-rapport over Spanje dat stelt dat de Spaanse wet voorziet in volledige toegang tot het publiek stelsel van gezondheidszorg voor alle asielzoekers waardoor ze toegang krijgen tot gezondheidszorg en gespecialiseerde behandelingen (p.47-48). Verder zullen de Spaanse autoriteiten drie werkdagen op voorhand op de hoogte worden gesteld van de overdracht van betrokkene.”

De verzoekende partij weerlegt deze motieven niet.

Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aantoonde.

4.19. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de risico's bij verwijdering naar Spanje door de verwerende partij werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op schending van artikel 3 van het EVRM omwille van omstandigheden eigen aan haar geval.

Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat de gemachtigde wel degelijk ernstig heeft onderzocht of de verzoekende partij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, bij haar overdracht naar Spanje zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van haar persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure.

Noch het betoog van de verzoekende partij noch het administratief dossier bevat elementen die er op wijzen dat zij bij een overdracht naar Spanje omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont verder niet aan dat de omstandigheden van opvang of de asielprocedure dermate zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd.

4.20. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt. Evenmin wordt een schending van artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, aangetoond.

De verzoekende partij maakt voorts niet aannemelijk dat de bestreden beslissing gestoeld is op een incorrecte feitenvinding. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.21. Artikel 3.2, eerste en tweede lid van de Dublin III-Verordening luidt:

“2. Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan.

Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Uit de bewoording van het middel blijkt dat de verzoekende partij deze bepaling geschonden acht omwille van systematische en/of structurele tekortkomingen in verband met de asielprocedure en de onthaal- en opvangvoorzieningen in Spanje.

De kritiek loopt samen met de grieven die de verzoekende partij uit om de schending van artikel 3 van het EVRM (dat overeenstemt met het eveneens geschonden geachte artikel 4 van het Handvest) aan te tonen. Vermits blijkt dat geen schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangetoond omdat geen systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen worden weerhouden van die aard dat artikel 3 van het EVRM of de gelijklopende bepaling vervat in artikel 4 van het Handvest geschonden is, wordt de schending van artikel 3.2 van de Dublin III-Verordening niet weerhouden.

4.22. Het enig middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER